

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. 4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Penna.

Дитяча Світличка 47 Відділу СУА у Рочестері

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Квітень ч. 4. April 1966

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK XXIII КВІТЕНЬ Ч. 4

Видає Союз Українок Америки
раз у місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазунок, Ірина Пеленська,
Марта Тарнавська і Марія Юркевич.
Листування й передплату вислати
на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді
від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
Річна передплата у Франції 10 н. фр.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокое число 50 центів

Зміст:

Г. Колодій: **
Рушійні сили
Л. Колодчин: Наші організаційні
завдання
Д-р Осип Берест: Статеве виховання
Виховний порадики читання казок
Д. Маркусь: Італійські спостереження
Ніби-Мотря: Чому проти волі?
М. Мельник: Зустрічі
Л. Бура: Одна з піонерок
О. Ганушевська: Нова Дитяча
Світличка
Конгрес у Тегерані
Знавець народнього мистецтва
Д-р Г. Щербанюк: Спання та безсон-
ність
Хлоп'яче вбрання
А. Сивуляк: Використаймо залишки
Н. Наркевич: Четвергова свічка
„ На провесні
О. Цегельська: Лідочка грається сір-
ничками
Г. Чорнобицька: Колискова
При громадській роботі
Г. Лашенко: Зінаїда Мірна

На обгортці:

Дитяча Світличка 47-го Відділу США
в Рочестері, заснована в 1965 р. По
середині вчителька п-ні Люся Кара-
біневич.

OUR LIFE

VOL. XXIII. APRIL No. 4

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscrip-
tion in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Australia
2 pound sterling per year. Subscrip-
tion in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Billborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

„Library & Book Supply“
16a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
с/о No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

On the Front Page:

Day Center for children at the 47
UNWLA Branch in Rochester, N. Y.

На терені США

2. квітня — Привітання п-ні Олени
Залізник, голови СФУЖО, з
нагоди її 80-ліття — Екзекути-
ва США у Філадельфії
2. квітня — Свято Жінки-Героїні —
Окр. Рада США в Шикаго
3. квітня — Показ писання писанок
та Великодній Базар — 84 Від-
діл США в Шикаго
3. квітня — Великодній Базар — 22
Відділ США в Шикаго
19. квітня — Святочні сходи „Ве-
ликдень між нами“ — 22 Від-
діл США в Шикаго
23. квітня — Відзначення 10-ліття
смерти Олени Кисілевської —
Управа СФУЖО й Окр. Рада
США в Нью Йорку
30. квітня — Свято Жінки-Героїні —
Окр. Рада США в Ютиці
1. травня — Хрестини Відділу —
90 Відділ США у Філадельфії
1. травня — Дитяча Вишивана Заба-
ва — 29 Відділ США в Шикаго
- 3.—5. травня — Вистава укр. нар-
мистецтва на Конвенції Стей-
тової Федерації Жін. Клубів —
Окр. Рада США в Шикаго
7. травня — День Матері — 29 Від-
діл США в Шикаго
8. травня — День Матері — 84 Від-
діл США в Шикаго
8. травня — Дитяча Забава — 74
Відділ США в Шикаго
15. травня — Конференція Референ-
ток — Окр. Рада США в Сира-
кюзах
21. травня — Вишивані Вечерниці —
43 Відділ США у Філадельфії

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1088 — 880 літ тому старша дочка
князя Всеволода Ярославича Анна
вступила до Андріївського монастиря
в Києві. Вона була дуже освічена,
бо з доручення батька переписувала
деякі книги, а це було особливим
умінням у ті часи. В монастирі вона
заснувала першу дівочу школу, де
навчались дочки бояр і міщан. Княж-
на Анна померла в 1113 р. і в тому ж
монастирі й похована.

1876 — 90 літ тому народилась у
сім'ї Слободів дочка Марія. Ця тала-
новита дівчина стала акторкою те-
атру „Бесіди“ у Львові. Вона також
писала; в 1911 р. вийшла її драма
„Вона“ і збірка оповідань „І хто ж
вона була“. Одружилась із письмен-
ником Антоном Крушельницьким і
покинула сцену. В 1933 р. виїхала з
родиною до УРСР, де за нею слід
пропав.

Галина Колодій

ДИКИЙ

Так як звір
Ховається в нору
Щоб умерти,
Скриваю цей жаль
В глибині ночі.
Відкриті очі
Печуть в темряві,
Очі без сліз
Дивлячись, не бачуть.
А думки
Кривавлять слова.

ПІСНЯ БЕЗ НАЗВИ

Це любов подібна до пісні
Що губиться в зоряній ночі,
Поки ти спиш.

Мов широка тиха ріка
Моє серце лине до тебе.
І ти, так як море, не пізнаєш своєї води,
Що губиться в твоїй безодні.

Ти — проміння сонця. Малюєш у золотих
і чорних красках
На білім піску мого існування
Рухливу тінь
Шелестячих листків.

З португальської мови переклала

Мар'яна Вакуловська

Конференція Молоді

У березні звернуло на себе увагу невелике оголошення 89 Відділу США в Керкгонксоні у щоденній пресі, що заповідало Конференцію Середньшкільної і Студентської Молоді під гаслом „Молодь хоче мати правильну відповідь“. Конференція відбулась 23. квітня 1966 р. на Союзівці, а в програмі були заповіджені доповіді й фільми. До доповідей запрошені — духовник, лікар і вчителька.

У цьому ж числі подаємо наświetлення тієї ж проблеми в різних аспектах — статевого виховання та розуміння психологічного стану підлітків. Процес розвитку доростаючої молоді та її включення в громаду дорослих — є справою незмірної ваги. Адже вік духовного дозрівання — це процес формування дорослої людини. Від правильного розуміння свого шляху, від розвитку духових і фізичних сил залежить далі її життя. Перенаголошення того чи іншого виховного чинника, неправильна оцінка вартостей, брак ідеалу — можуть заважити на її ставанні. Це коли мова про прикмети її характеру, про сам процес дозрівання. А ще й треба взяти до уваги її національне обличчя. Саме в тому часі найбільше молоді врістає в своє суспільство, розглядається в його цінностях, пізнає глибину його культури. Але й багато її в тому віці пропадає для нас, не знайшовши ключа до тих цінностей українського буття.

Тому треба привітати ініціативу новозаснованого Відділу США. Горстка молодих жінок, очолена п-нею П. Олексів, кваліфікованим педагогом, випрацювала площину, на якій молодь зійшлася та розглянула багато проблем. Союзівка є місцем для різних зустрічей і з'їздів. Чому не могла б відбутись на її просторі й перша конференція того роду? А Союз Українок Америки своїм фаховим підходом та вирозумінням для справ молоді спробував наświetлити й розв'язувати їх на власному ґрунті.

Адже в американському світі тих конференцій, зустрічей, нарад дуже багато і до них уважно прислухаються педагоги, соціологи і батьки. Майже рівночасно відбулась конференція Національної Ради Жінок Америки на подібну тему. Тут розглянено в першу чергу наставлення й проекти жіночих організацій до формування підлітків.

Тому й Конференцію Молоді 89 Відділу США повинен використати Союз Українок Америки. Адже наша виховна референтура дбає не тільки про дошкільну і шкільну дітвору, а в орбіті її зацікавлення є також доростаюча молодь. Того роду контакт дає найкращий вгляд у її наставлення і потреби.

З Головної Управи СУА

П-ні Лідія Колодчин
Mrs. Lydia Kolodchin, UNWLA
Organization Chairman

НАШІ ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗАВДАННЯ

Нова каденція Гол. Управи, що відкриває дорогу у п'яту декаду Союзу Українок Америки, намічує нові організаційні завдання. Над ними треба застановитись, коли маємо даліше розбудовувати нашу організацію та достосувати це до вимог часу.

Союз Українок Америки своєю працею здобув собі належне місце і признання цілого українського світу. До СУА вклучився найсвідоміший актив українського жіноцтва, що стоїть у передових рядах нашого громадського життя. Тому наша організація повинна відограти велику роль у збереженні української національної субстанції поза межами Батьківщини. Та щоб сповнити цю велику місію, треба охопити також тих жінок, що стоять осторонь організованого життя нашої громади. Отже головним завданням організаційної референтури в цій каденції буде — збільшити число Відділів і членства взагалі. Тому підносимо клич — „Кожна свідомка українка є членкою СУА!“

Із цим завданням пов'язана потреба уважних студій. Нам треба найперш розглянути потреби й зацікавлення різних категорій нашого жіноцтва, залежно від віку, територіяльного походження та

життєвого наставлення. Молоді матері матимуть інші вимоги, як жіноцтво середнього віку, урожденки Галичини інакше підходять до того, як жіноцтво з центральних земель України. Не слід забувати також регіональних груп, як лемки чи гуцули.

Досвід минулого вчить, що найкращою запорукою чисельного росту нашої організації є — творення нових Відділів. Кожен новий Відділ, хоч невеликий, становить організаційну клітину, що з часом виросте в сильнішу одиницю. Тому будемо старатись, щоб у кожному, хоч би найменшому українському осередку постав Відділ СУА. Більшу увагу мусимо присвятити організуванню жінок, народжених в Америці, як рівнож творенню Секцій молодих дівчат при Відділах СУА. Мусимо посилити акцію приєднання нових членок до існуючих Відділів. Якщо кожна членка Відділу приєднає хоч одну свою знайому до СУА, тоді організація подвоїть своє членство.

Велику увагу треба присвятити підвищенню організаційного рівня членки. Програма сходин, як і плян праці Відділу повинні бути опрацьовані на належному рівні, беручи до уваги зацікавлення і спромоги членок.

Дуже важною справою є зв'язок референток Централі, Окружних Рад і Відділів СУА. Тут треба використати різні засоби орг. зустрічей, як Конференції, З'їзди, об'їздки, відвідини та письмову дорогу при допомозі об'їзників, листування, та статей у жіночій пресі.

Неменш важною є справа придбання власної домівки. Треба змагати до неї в кожному більшому осередку і кошти її утримання нам повернуться. Її можна використати на проведення сходин, конференцій, з'їздів, влаштування доповідей, як рівнож на світличку для дітей та бюро для суспільної опіки СУА.

Оця організаційна робота, проведена на рівні Централі, Окружних Рад і Відділів СУА, свідчити-ме про розмах і життєву силу української жінки. В ході роботи

Новинки з Централі

Чотири Окружні З'їзди відбулись впродовж останнього часу. Дня 27. лютого у Філадельфії, дня 6. березня у Нью Йорку, дня 12. березня у Клівленді, а 13. березня у Ньюарку. Перші З'їзди вшанувала своєю приязністю голова СУА п-ні Стефанія Пушкар. Її доповідь обіймала головні клічі на найближчу каденцію та плян праці кожної ділянки на найближчий рік. Представницею Гол. Управи на Окр. З'їзді у Ньюарку була п-ні Ірина Падох, місто-голова.

Екзекутива СУА дала почин до вшанування 80-их уродин п-ні Олени Залізник, голови Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. З цією метою влаштовано дня 2. квітня скромну товариську зустріч у Домі СУА в Філадельфії. Приявні були — окрім членів Екзекутиви — Управа СФУЖО і рідня та приятелі Ювілятки. У теплому, дружньому настрою пройшла ця зустріч для вшанування сеньйорки нашого жіночого руху.

Для вшанування ювілею нашої почесної голови п-ні Олени Лотоцької у 25-ліття співпраці СУА з УККА — Управа Українського Конгресового Комітету Америки запросила мистця Петра Андрусєва до створення її портрету. Цей портрет передано врочисто по закінченні Крайової Ради УККА дня 19. лютого ц. р. З тієї нагоди відбулася невелика зустріч сполучена з вечерею, в якій від СУА взяла участь — окрім ювілятки — також секретарка Екзекутиви п-ні Осипа Грабовенська.

Чи Ваша приятелька вже має „Наше Життя“? Якщо ні, то подаруйте їй його з нагоди свят чи іменин!

напевне виринуть нові потреби й завдання. Але їх не можна передбачити в кожній розбудові. А й те, що лежить перед нами — широке поле праці, що вимагає всієї нашої уваги.

Лідія Колодчин
Орг. референтка Гол. Управи

Статеве виховання

У журналі "Today's Health" за лютий 1966 р., що його видає Американське Лікарське Товариство (American Medical Association) появилася стаття п. н. „Домашнє, шкільне і статеве виховання“. Авторами статті є д-р Марія Гіннікс із Відділу Здоров'я при АМА і д-р Роберт Каплан. У цій статті автори підкреслюють конечність статевого виховання молоді, яке на їх думку, крім дому і церкви, повинно відбуватися головню в школах і то вже починаючи в нижчих початкових класах. На їх думку статеве освідчення повинно відбуватися в школах рівночасно з наукою про здоров'я і гігієну. Далі автори вважають, що з огляду на складне питання полового освідчення дітей і молоді у школах, вчителі повинні дуже добре засвоїти собі це питання.

Ми погоджуємося з авторами статті, що найбільш відповідним часом для статевого освідчення молоді є вік статевого дозрівання. Відома річ, що дівчатка дозрівають раніше від хлопців. Бачимо, що вже з огляду на вік молоді — статевого освідчення не можна подавати шаблонно. Але і в групі того самого віку заходять індивідуальні різниці. Тут саме лежить головна причина, чому не можна вважати статевого виховання у школах за повну розв'язку цього питання. Авторі статті самі зазначають, що невідповідний підхід до справи статевого освідчення молоді може принести більше шкоди ніж користі.

Друге питання зводиться до того — хто має перевести це освідчення — батьки, школа чи церква? Авторі статті в основному не відкидають батьків, як тих, що могли б статеве освідити молоді. Але вони справедливо зазначають, що ті не все зможуть знайти відповідний підхід до справи. Тому вони дають перевагу кваліфікованим до того вчителям.

Батьки ж зі своєї сторони висувають певні застереження. На їх думку а) статеве освідчення

молоді у школах може передчасно напровадити її на проблеми, про які вона досі не знала, б) батьки хотіли б знати, хто і як усвідомлює їх дітей, в) перші вказівки у тій діяльності повинні давати молоді батьки, а не вчителі.

Це становище підтримує Джан Дж. Меєр, директор суспільної служби суду молодечої злочинності в Клівленді. Мати найкраще буде знати, як і коли освідити свою дочку, звичайно в часі, коли появиться в неї перший місячний цикл. Вона пояснить причину цього явища, розкаже про запліднення та вагітність і перестереже дочку перед наслідками передчасного статевого життя. Те саме повинен батько провести з сином, підбравши для того відповідну хвилину. А щоб батьки краще це змігли зробити, то повинні прочитати кілька популярних видань на ці теми. Є також такі книжечки, що пояснюють це дітям. Але краще це зробити комбіновано, себто розказати про те усно, а потім закріпити сказане відповідною лектурою.

Д-р Віліям Герман, голова Комітету Родинного Виховання у Клівленді зазначає, що статеве освідчення дітей і молоді в школах повинно відбуватися в рамках науки про здоров'я, починаючи від дитячого садка. Ми з тим уповні погоджуємось. Адже дитина вже в дошкільному віці часто ставить батькам питання, звідкіля вона взялася. Вже на це перше просте питання треба зміло відповісти, щоб пізніше точніше освідчення опиралось на тій першій нескладній відповіді.

В тому напрямку американське суспільство працює дуже наполегливо. Американське Лікарське Товариство, Крайовий Конгрес П. Т. А., Американська Публична Служба Здоров'я — влаштовують семінари, панельні дискусії як для батьків, так і для молоді. Музеї Здоров'я також влаштовують доповіді для вчителів, як вони мають виховувати й освідчувати дітей і молоді у школах. Директор Музею Здоров'я у Клівленді

д-р Джой Берсон закликав недавно тому до тісної співпраці батьків і школи в справі статевого виховання дітей.

Наше суспільство ще не з'ясує собі ваги цієї справи. Молодше, тут виховане покоління сміливіше береться до справи. Але батьки середнього покоління, що мають доростаючих дітей, все ще отягаються з тим. Тому наші духовники, виховники, лікарі і батьки повинні порозумітись і розробити якусь програму.

Погоджуючись із висновком автора, пригадуємо, що Виховні Семінари для матерів, випрацьовані Вих. Комісією СФУЖО, мали таку тему у своїй програмі. Ми свідомі того, що її треба дальше розробляти. Ця та й інші виховні проблеми будуть заохотою для наших Окружних Рад — продовжувати це завдання. Ред.

ЖІНКИ ІРАНУ ГОТУЮТЬСЯ ДО КОНГРЕСУ

Бюлетень Нац. Ради Жінок Америки повідомляє про інтенсивне приготування іранських жінок до Конгресу Міжнар. Жін. Ради в Тегерані. Протекторат над Конгресом обняла княжна Ашраф Паглеві, сестра шаха. Нац. Рада Жінок Ірану заснована в 1959 р., обіймає около 30 жіночих організацій. У 1963 р. жінки Ірану одержали рівні політичні права.

Пленарні сесії Конгресу будуть присвячені справам статусу жінки. Будуть реферувати про нові закони адоптування в Бельгії, правні поради для жінок у Колумбії, нові матримоніальні закони у Франції, рівну платню за однакову працю у Греції, зміни в родинному праві Італії, жінок на лаві присяглих у Новій Зеландії, участь жінок у кампанії за громадські права в ЗДА.

Представницею Союзу Українок Америки буде п-ні Стефанія Пушкар, голова, що увійшла в рамки американської делегації. Представницями Союзу Українок Канади будуть — п-ні Анна Токарік, голова, пп. Катерина Миськів і Анна Гавриш, що увійдуть у рамки канадійської делегації.

На виховні теми

Наш журнал присвячував досі багато уваги виховним справам, моральному й національному вихованню наших дітей і молоді, як теж труднощам, що його зустрічає сучасне українське виховання в чужому середовищі. Все загальніший відхід молоді від українства спонукує нас одначе до постійної уваги для виховних справ. Тому йдемо назустріч бажанню Виховної Комісії США і відкриваємо окрему сторінку „На виховні теми“.

ВИХОВНИЙ ПОРАДНИК ЧИТАННЯ КАЗОК ПРИ ВІДДІЛАХ США

Діти люблять слухати казки, а ще коли збереться багато дітей, тоді слухання казок перетворюється для них у святкову подію.

— Доцільно, щоб Відділи США йшли в допомогу матерям у вихованні дітей, як теж і організуванні для них доброї розваги, саме влаштовуючи такі читання.

— В наших обставинах має особливе значення те, що це здійснюються самі українські діти та будуть слухати українських казок. Це не лиш дасть їм новий запас українських слів та картин для уяви пов'язаних з Україною, але й зв'яже їх міцніше чуттєво з усім, що українське.

— Влаштування такого читання казок коштує відносно небагато труду при підготові, отже не важко його влаштувати навіть там, де нема багато людей до праці.

Що може входити у зміст такої імпрези?

— В першу чергу саме читання казок чи віршиків. Відповідні книжечки можна набути в Централі США чи через Представників ОПДЛ на місцях. Прочитати декілька (-4, не більше!) казок, в часі не довше, як однієї години, бо довше дітей не захопить навіть цікава програма.

— Читання добре переплітати віршами у виконанні самих дітей, по змозі в народніх одягах або в костюмах відповідних до теми віршів.

Постійним обговорюванням виховних справ хочемо в міру сил допомагати українській матері і Виховним Референткам США поборювати труднощі у виховній діяльності, спільним зусиллям змагати до формування українського виховного ідеалу.

Просимо Вашої співпраці, а матеріяли й переписку слати на адресу п-і А. Богачевської, Виховної Референтки США: 4936 N. 13th St. Philadelphia, Pa. 19141.

— Можна теж вставити поміж казки дитячі пісні з українських пластинок.

— Діти дуже люблять ілюстрації до казок. Можна позичити епідіаскоп та рівночасно з читанням казки висвітлювати образки з другого примірника книжки.

— Деякі Відділи практикують при такій нагоді показ дитячих фільмів, що їх можна випозичити у місцевих міських бібліотеках. Деякі фільми бувають дуже гарні й корисні з виховного боку. Треба тільки обов'язково притишувати голос фільму, а за те хтось повинен розказувати дітям по-українськи, що саме діється на екрані. Діти це дуже люблять, а в ніякому випадку не можна допускати, щоб зійшовшись в українському середовищі, вони слухали фільму в чужій мові.

— При кожній нагоді такого читання казок повинен бути теж розпродаж дитячих книжок. Особливо, коли можна продати книжечки, що казки з них діти саме слухали.

— В міру можливостей та залежно від тематики казок, можна роздавати дітям на пам'ятку образочки, дрібні забавки, шапочки-маски відповідні до персонажів вислуханих казок. Можна включити теж і маленьку, найрадше солодку перекуску.

Приміщення та виконавці

— Приміщення, де відбувається імпреза, не ставить якихсь особливих вимог. Важне, щоб воно

могло помістити передбачену кількість дітей з батьками, які їх приведуть, щоб не було зайвої тісноти. Якщо плянуємо висвітлювання образків чи фільму, мусять бути очевидно потрібні електричні вмикачі. Важно, особливо зимою, щоб діти мали призначене місце, де скласти чи повісити верхній одяг. Важна і потрібна кількість крісел, а якщо їх нема, то коців, щоб діти могли сісти на долівці.

— Виконавець-читач чи розповідач повинен бути хтось, хто знає дітей, а сам вміє гарно й живо розказувати. Часто успіх казки в дитини залежить не від змісту, а від того, як вона переказана. Незле, коли до читання можна запросити професійного артиста, чи рецитатора.

— Діти люблять самі виступати і глядіти на артистів — своїх однолітків, одначе при виконанні дітьми часто велика частина змісту пропадає, бо малі виконавці ще не вміють підходити під психіку слухача. Тому добре, коли діти виступають, як згадувано, виголошуючи короткі віршики поміж казками, коли говорять лиш кілька слів в ролі якогось персонажа, вплетених у розповідь когось старшого. Головний виконавець повинен бути одначе хтось старший, хто зуміє захопити увагу дітей, в потребі опанувати неспокій та влучно відповісти на запити дітей, які часто падають, а то й, коли потрібно, провести з ними взагалі розмову на тему прочитаного.

75-ЛІТТЯ „ДЗВІНКА“

Дня 29. січня 1966 р. Союз Українок Франції влаштував чайний вечір, присвячений ювілею „Дзвінка“. Доповідь на тему „Вплив книжки на молодь“ виголосив проф. Олександр Кульчицький. Програму доповнили деклямації поезій колишніх авторів „Дзвінка“, теперішніх авторів „Веселки“ та нового поетичного доробку України.

Імпреза, проведена силами двох Відділів — це тісний лучник між ними.

Італійські спостереження

(Лист із Риму)

Чужинці, що сюди приїжджають на довше перебування, безнастанно на щось нарікають, знаходять безліч недоліків у характері тутешніх людей і, якщо це тільки можливе, відкладають свій від'їзд на „домані“. Ми саме тепер є в категорії таких чужинців.

Італія, на мою думку, є найцікавішою і найгарнішою країною з Європи. Коли та чи інша країна може похвалитися якимсь специфічним історичним надбанням, певними мистецькими творами чи якимсь виїнятковим краєвидом, — в Італії ви знайдете все: небуденну красу краєвидів — гори, моря, озера, річки, долини, неперевершені мистецькі здобутки від прадавніх до модерних мистців, безліч історичних пам'яток і, в додатку, соняшну погоду і привітних людей. Правда, ці привітливі люди, які завжди готові вам допомогти підохпати авто, коли зіпсується, показати правильну дорогу або, щонайменше, зупинитися з вами на довшу розмову, також готові при першій нагоді обшахрувати вас, наскільки їм це тільки вдасться. Ніякий секрет, що в Римі існує потрійна ціна, особливо по нічних льокалях: для італійців, для туристів-європейців і для туристів-американців. Врешті, американці вважають привілеєм бути американцями, і очікують, щоб інші це визнали, а за кожний привілей треба платити.

Особливо це упривілейоване трактування зауважите на базарі, коли продавець, в самому розгарі торгування, перепрошує клієнтку італійку, щоб обслужити чужинку або принайменше так домовляється з нею про ціну, щоб це не перечеула „сіньора странієра“.

Базари тут цікаві. Все на них купите, і харчі, і одяг, і домашнє приладдя. Ідете й чуєте такий приємний голос за вами: „Бон джорно, сіньора“, що ви мимоволі повертаєтесь, чи не була це часом ваша знайома. Ні, це тільки перекупка хоче звернути вашу увагу на свій крам. Єдино за хар-

чеві продукти, які, до речі, свіжі і смачні, не торгуються. Хіба при здачі грошей треба бути обережним. Також ціни є устійнені на всі товари у крацких крамницях, і приблизно є такі, як в Америці. Товари доброї якості і гарні. І тут вже стали появлятися універсальні магазини, не такі великі, як ню-йоркський „Мейсіс“ чи чикагський „Маршал Філд“, але достатні, щоб могли зробити закупи для всієї родини. Вони стають у великій пригоді туристам, бо не вимагають знання мови. Все лежить на столах, тільки пальцем показати.

Також є вже тут низка харчевих магазинів на зразок американських „Ей енд Пі“ чи „Нешенал“. Тут щораз більше закупають італійські господині, які знаходять, що так заощаджують собі багато часу. Все таки традиційний спосіб закупи — з одному склепі спагеті, в другому молоко, в третьому м'ясо, а сіль і сірники в табакерії, овочі на стенді, де продавець вас запевняє, що це найкращий кусок м'яса чи що для вас вибирає найсвіжішу городину — не поступається перед холодним

неособовим відношенням модерних крамниць.

Італійці вроджені екстраверти. Вони ніколи не обмежуються, якщо це тільки можливе, до кількох слів. Розмова в них належить до однієї з приємностей життя. Коли в Америці на вулиці ви бачите товпу людей, що мовчазно кудись поспішає серед миського гуркоту машин, так тут ви замітите на вулицях безліч людей, які ідуть так зайняті розмовою, що рідко коли звертають увагу на вуличний рух авт. Також мається враження, що тут, хіба за виїнятком часу побідньої дрімки, всі мешканці міста є на вулиці. Мабуть це тому, що італійці люблять почуватися частиною життя свого міста, бачити інших та щоб їх побачили. А може ще й тому, що мешкання тут виїнятково холодні. Майже всюди долівки викладені мармором або каменем. Виглядають вони елегантно і чисто, але мають цю хибу, що тільки ступити кілька кроків босою ногою, і зараз простуда. Мешкання починають ogrівати, якщо будинок взагалі має ogrівальну систему, щойно під кінець осені так, що часто приходиться одягати светер не тоді, коли виходите на вулицю, де соняшно і тепло, але тоді, коли входите в хату.

Тому й не диво, що італійці залюбки пересиджують в кафе (які тут називають чогось „бар“). Це переважно чоловіки, і особливо це замітне в малих містах, де жінок не зустрінете в льокальних кафе, за виїнятком туристок. Зате у великих містах, де жінки більше змодернізовані з буйними зачісками, підмальованими очима, часто з цигаретками, такої різкої сепарації статей немає. Все таки італійки заходять на каву, що в них належить до щоденного ритуалу, п'ючи її настоячки біля прильзку, а не за столиком. При цьому проходить розмова з усіми знайомими і незнайомими. Ця безпосередність у розмові з незнайомими, помимо шахрайств у торгу-

ванні, більше вказує на довір'я до людини, аніж в Америці чесне торгування і страх чи нехіть до розмови з незнайомими.

Тут немає страху перед людиною. Понурою, старою, вузькою вуличкою можете йти спокійно вночі, коли в американських містах ви в день боялися б перейти такою вуличкою. Навіть коли легендарні римські злодійчуки потягнуть вам з кишені гаманець, що не так часто трапляється, як про це пішла слава, то і це зроблено радше із спорту чи спритності, аніж з ненависти чи патологічної кримінальності.

Мабуть на настрій тутешніх людей найбільше впливають дві речі: прийом підсоння і „сієста“. В Америці люди живуть подвійним життям — професійним і приватним. Для італійця не існує такої різкої відокремленості. В праці він не почувается незначним колісцем у великій машині, а сприймає її, як частину свого життя, вдоволено і з розмахом, і не втікає від неї точно о п'ятій, змучений, у свій інший приватний світ. Кілька годин обідньої перерви дає йому змогу пообідати вдома, відпочати, відсвіжитися. Сьогодні також і одружені жінки починають працювати. Особливий статус має праця, яка якимось чином зв'язана з акторством, в радіо, телевізії, театрі чи фільмі. Акторство завжди було слабкістю італійців.

Хоч італійські фільми були авангардними в спробі висловлення примітивного натуралістичного сенсуалізму, самі ж італійці мають схильність до вишліфовування кожного свого виразу. Їхня мова не є такою гамірливою, як чужинці часто твердять. Жінки зокрема звертають увагу на те, щоб їх голос був приємним. Зовнішній вигляд є дуже важливим для італійців. В Римі одягаються особливо елегантно. Тут ви не зауважите на вулиці жінки з волоссям в „патільютах“. Не треба читати журналів, щоб знати, яка є цьогорічна мода. Її скоро зауважується на вулиці — хутра, хоч погода ще зовсім тепла, крій плащів, костюми з комірками, черевички на ширших підборах, як попередніми роками.

На актуальні теми

Чому проти волі?

У січневому числі Н. Ж. Тета Дарка заадресувала новорічне „побажання“ до молодого жіноцтва, називаючи нас „бідними, сильними дівчатами проти своєї волі...“ Здавалось мені, що одна з тих „бідних і сильних“ обізветься. Та коли ніхто не написав, то мушу щось відповісти. Адже тета Дарка того напевне чекає...

Чому ми бідні? Адже водночас ми сильні признає тета Дарка. А сила — це радість життя, це самопевність, це ясний погляд у майбутнє. Що надто багато від нас вимагає життя? Це природні явища у дружині і матері, що нерозумно перевантажує нас своїми обов'язками. Ні, не те мала тета Дарка на думці. Вона жаліла нас за те, що ми — висуваючи на перше місце „жіночість“ та вважаючи молодих чоловіків своєю „оборонною гвардією“ — нагло знайшлися в обличчі суворої дійсності, що каже нам перебирати „всю відповідальність життя“ на себе. Нам треба дбати про виховання дітей і заробіткову працю, бути все всміхненою і причепуреною та ще й домашню роботу виконувати.

Мабуть, це була доля кожного жіночого покоління. Нелегко було нашим бабуням — привикати до ролі заміжньої жінки й матері, а також нашим матерям, що, як пише тета Дарка, вже здобули фах і самостійність. Кожна з них пережила це на свій лад і може й тим завершилось дозрівання її характеру. Бо вузький круг її обов'язків поширився і поглибився тими всіма взаєминами, що скріплювали сили її душі.

Але чому це мало б статися „проти волі“? Виходить так, що ми — вважаючи чоловіків нашою „оборонною гвардією“ — нагло розчарувались у тому. Що ця роль „сильних“ нам накинена, бо чоловіки „не хочуть бути героями, лицарями“. І ми „проти своєї волі“ мусимо перебирати від них всю відповідальність за нашу родину.

Тут мушу таки запротестувати. І то в обороні чоловічого роду.

Це можливо, що роль лицаря і героя нашим чоловікам не доводиться. Змінились умовини нашого життя та й вимоги його до кожної людини — інші. Те, що поривало молодих людей у Рідному Краю, боротьба і посвята для Батьківщини, тут прийняло інші форми. Боротьба за прожиток, за успіх у складній системі американського життя, вимагає напруги всіх сил. Зрозуміло, що частина цих обов'язків лягає на плечі жінки, коли їй приходиться самій або з малою лиш допомогою чоловіка вирішувати складні ситуації в родині.

Але цю роллю вона радо бере на себе! Це не діється „проти її волі“, бо допомагаючи чоловікові, вона свідомо, що це боротьба за спільний їх успіх. І не тільки їх самих, але й цілої української громади. Кожна українська людина на відповідальному пості — це наш осяг, що оплатить себе в майбутньому.

Тому молода жінка сьогоднішнього часу свідомо того, що життя від неї вимагає. Вона не будуватиме його лиш на „жіночій ніжності“, бо нею однією світу не обійде. Але й не відкидає її, бо знає, що без неї життя немислиме.

Такі ми, дорога тето Дарко! Ми не слабші й не сильніші від Вас! Тільки ми і інші, це правда. Ми прикорочуємо спіднички, ми чепуримось на всі лади, ми прикрашуємо нашу хату, ми хочемо побачити чужі країни. У нашій життєвій боротьбі ми шукаємо краси життя. Це нам додає сили й охоти і з цим думаємо краще досягнути ціль, що ми її собі поставили. А вона одна і та ж у Вас, як і нас.

Така моя думка, тето Дарко! Може воно непоштиво говорити так до старшої особи. Але Ви напевне волієте шире, відважне слово, ніж ту притихлу мовчанку, що запанувала після Вашого новорічного листа! Тому не погнівайтесь за це. А ми, молоді, раді будемо почути від Вас ще деяку Вашу думку.

Ніби-Мотря

З у с т р і ч і

(Закінчення)

Врешті настав день, коли ми вибрались до „черепак“. Степ уже підсох, а сонце ще не таке сильне, щоб могло нас спалити. Це вже була велика прогулька. Вибрались ми раненько з кухарем, з віслючками, навантаженими їжою і питвом для всієї групи на цілий день. Перша половина дороги пройшла гарно і скоро та друга, по той бік „стіни Джінгіс Хана“, яка вже вела голим степом і сонце вже пекло дужче, була труднішою для нас. Нарешті на обрії щось зсіріло — то ми підходимо до черепак.

Дивного зворушення зазнала я, наближаючись до них. Знов побачимо таємничу пам'ятку минулого цієї країни.

Черепак було три: одна велика посередині і дві менших по боках. Вони ніби придивлялись до чогось, звівши голови, а на спині кожна несла величезну, прямо-вісно поставлену таблицю витесану з граніту. На ній були вирігні старовинні гієрогліфи, що їх досі ніхто не прочитав. Яким чином і на знак чого серед цієї безводної пустелі взялись ці кам'яні споруди — немає ще певного вяснення, хоч ці споруди відносяться до того самого часу, коли будувалась Джінгіс-ханська стіна і були тисячі полонених-рабів на роботах. Існує здогад, що це місце поховання якогось видатного монгольського князя.

Розуміється, Габріель зразу ж придумав і розказав якусь романтичну історійку про хана, його любиму жінку та „лиху розлучницю“, що були тут поховані. Але цим разом ми йому не повірили. Сіли на уламках каміння, щоб відпочити та перекусити. Але печена баранина з часником, що її вдобули наші супутники з кошика, не смакувала. Чомусь на їлось і не говорилось. Не то потомились, не то степ із цими незрозумілими свідками минулих століть пригнічував нас. Тому оглянувши все докладно й надивувавшись кам'яним потворам досхочу, ми вибра-

лись у поворотну дорогу. Хотілось знов бути між людьми!

Увечорі в книгозбірні Наталя була краща, як колинебудь, її засмалені щоки горіли маком, очі сяяли, а вінок русих кіс щільно обвивав гарну голівку. Вона багато сміялась, а потім зненацька підійшла до п'яніно і заспівала свою улюблену пісню: „Нащо мені чорні брови“. Коли вона скінчила, всі були в захопленні. Мені заперло дух, коли я побачила, як змінилось обличчя в Габріеля, коли він підійшов до неї, обняв обома руками її голову і поцілував у чоло. Наталю це, мабуть, також злякало. Немов переполохана серна вона кинулась до своєї кімнати.

У воздуху було напруження. Я не питалась нічого, а Наталя не говорила. На другий день ми не пішли гуляти і мовчки лежали в кріслах-лежачках. Думали про те саме та ніхто не хотів починати. І може було б воно протягнулось, коли б не те, що — наспів караван. Показується, це в санаторії неабияка подія. Адже в односторонньому ході днів щось сталося!

І справді, ми почули радісні вигуки і тупіт ніг. Коли вийшли подивитись, почули, що річка вже ось-ось понесе кригу, а тут прийшов великий караван верблюдів і монголи таки шукають переходу. Отже й ми приєднались до всіх і стрімголов рушили до річки. Видовище було надзвичайне — сотні верблюдів, худих, виснажених, зі струками збитої вовни (бо саме вони „линяли“), навантажених як гори. Їх господарі чи погоничі звивались на прудких, витривалих кониках, у старовинних багато оздоблених сріблом кульбаках. А між ними якийсь молодий монгольський „князь“, гарний, як „намальований“, носився вихром, тільки поли його халату та гострий верх хутряної шапки маяли на вітрі. Горіли вогнища, вився дим, іржали коні — ну, ніби сам Батий під Києвом!

Перші пішли на лід проводирі,

за ними трохи вершників, а далі посунула лава верблюдів. Вони покійно слухали наказів і обережно обходили небезпечні місця. Що даліше вони відходили, то тихіше ставало на нашому березі, тільки потріскував, догоряючи вогонь. І ось тоді з неба впали чарівні звуки. „Кру-кру“ залунало з віддалі і ми обидві схопились за руки — це ж привіт весни! Втопили очі в блакить, але не треба було й шукати, бо просто над нашими головами проносились ключі журавлів. На їх вид, на їх курликання ми зацікавили, тільки в грудях щось колотилось серце і на очах появилися сльози. Думками ми полинули на Україну. Там серед веселого степу ми колись вітали поворот журавлів, що приносили весну. Що ж це вони нам віщують цей раз? — запитала Наталя, провожаючи останні цяточки. І хоч її погляд був сумний, проте якось розірвався цей скований настрій, в якому ми перебували останню ніч.

А вже коли ми повернулись до санаторії, то й почалось те справжнє, що журавлі нам „принесли“. На порозі зустрів нас Габріель із вісткою, що до санаторії прибув наш земляк, українець. І справді, ми познайомились із молодим чорнявим хлопцем, що на ім'я йому було Богдан. Ми жадібно засипали його питаннями, ще й коли довідались, що він родом з-під Львова. Бо ж відразу почули приятельське до нього, як до справжнього родича. І дійсно, якийсь новий тип людини відкрився нам у ньому. Його молоде життя вже багато років було сповнене відповідальності, небезпек, самопосягати. Був членом ОУН і мусів втекти за кордон. Як і кудюю він мандрував, що прибив аж у Японію, не знаємо. Але японці зацікавились ним і вислали його лікуватись до тієї ж санаторії, де й ми були.

І ми не могли з ним наговоритись! Все було таке дивне і надзвичайне для нас, і пластові табо-

ри в Карпатах, і мандрівки по Поліссі, і пригоди на лещатах. Про все ми хотіли знати й мені здавалось, що я знаю його з дитинства і що це мій рідний брат. Якось зовсім самозрозуміло зблід чар Габріеля і ми вже не шукали його товариства. Вже видно було, що всі хворі, які цікавилися нами, перестали вважати Наталю й його за „пару“.

А тут нова несподіванка! Одного дня досягнула нас телеграма, що моя мати поважно захворіла. Ясно, що мені треба було негайно виїжджати, але як лишати Наталю? У мене чомусь було довір'я до Богдана, але ж Габріель ще існував. Як лишати цю тиху ягничку між двома „вовками“? Та я не могла зволікати. Навіть не можу пригадати, як я сама поверталась, бо це були дні одчаю, тривоги, смутку. Я боялась за життя мами й поспішала, отже зовсім не можу пригадати подробиць прощання.

І хто повірив би, що ми більше не побачимось? А так сталося. Прощуміли війни, загинули мільйони людських істот і в тому колотороті ми розгубились. Кожне пішло своєю дорогою і знайшло свою долю. Кожному з нас журавлі навіщували її в той день нашої зустрічі у монгольському степу.

Найскоріш я почула про Богдана. Літ через десять ми попали до Америки, тільки „з різних кінців“. Він, знайшовши мою адресу, поспішив мені написати дуже гарного листа. У мене аж руки трусились, коли я розривала коверту, бо так кортіло мені дізнатись про Наталю. Але там про неї не було ніякої згадки. Він розказував про себе й про те, що одружився. А я так хотіла довідатися щось про Наталю! Жаль мій був такий великий, що я йому не відповіла й „листування“ наше на тому урвалося. Але бажання — розшукати Наталю жило в мені даліше. Щось говорило мені, що вона жива і здорова. Але чи знайшла собі „пару“, вірного друга, як марила, і як їй усі пророкували?

І знов тут допомогли журавлі. Того дня, коли я зовсім несподівано, в імлі великого міста почула їх клич, прийшов від Наталі

лист. Вона опинилася в Австралії. Якими дорогами пливло її життя, чому вона забрала аж туди — це все не було ясне та й неважне у цю хвилину. А найбільш вразило мене те, що вона — самотня! Працювала в тютюневій фабриці, а в неділю („тільки й мого життя“) співала в церкві і вчила невеликий гурт дітей. Все думала про „всіх нас“, а тепер благала подати вісточку. Якось була вона на „американській картині“ „Where the Boys Are“ і жах схопив її, дивлячись на Великодні вакації цієї молоді, на їх „ідеал“, на їх взаємини. „І ми були молодими, — писала вона, — і ми мріяли про кохання, і ми хотіли знайти собі пару, але яке наше „пошукування“ було одмінне! Хто з нас забуде колинебудь красу тієї монгольської весни і тих журавлів, що накурликали нам зустріч? Якби ти колись відшукала Богдана, привітай його від мене, передай йому мою подяку за ті чудові, навіки незабутні дні в санаторії...“

Моя Наталю! Недаром співала ти найкраще з усіх „Нащо мені чорні брови...“ Ось і виспівала собі! Краще звернись до „буйних вітрів, щоб твій сум і жаль понесли чорнявому, зрадливому за синее море...“ Та не з твоїм чистим серцем бажати комусь зла. Тому краще, коли не знатимеш нічого про Богдана і вважатимеш його найкращим, вірним другом. А самотнє серце зогріватиме вірш Л. Куліша:

Ти не знаєш, незабутній друже,
як над степом, в голубій імлі
мое серце непокоять дуже
переливним співом журавлі.
Понад лісом, зривит крутояром,
йшла весна, мов дівчина в вінку,
серце юне обсіпала жаром
і родила жадобу п'янку —
до життя, до творчості, науки,
до Вітчизни соняшну любов...
— — — — —

Де б не була, де б проходила,
по своїй, чи по чужій землі,
все солодкий викликають подив
і бентежать серце журавлі.

Чи Ви були на останніх ширших східинах Відділу? Присвятіть один вечір у місяці на ту зустріч!

НОВІ ВИДАННЯ

Оксана Керч: НАРЕЧЕНИЙ. Торонто, 1965. Накладом В-ва „Гомін України“. Обкладинка роботи мистця В. Ласовського. Стор. 280.

Повість із нашого недавнього минулого — побудована у формі „щоденників“ дієвих осіб. В осередку їх стоїть „наречений“ — людина, що нехтує всіми цінностями особистого життя. Він жертвує їх у боротьбі за Батьківщину і в цій атмосфері бурхливих подій проходить уся дія книжки. Одні в ній гарують, а другі заломлюються. Але гарячий віддих доби обдає кожного, що книжку прочитав.

Василь Гайдарівський: А СВІТ ТАКИЙ ГАРНИЙ... Оповідання. В-во Ю. Середяка. Буенос Айрес, 1962. Обкладинка і рисунки Б. Крюкова. Стор. 244.

Постаті й події з українського підсоветського побуту автор представив у трьох оповіданнях. Змальоване тут шахтарське середовище, Київ і мале містечко. Складне плетиво подій, що їх автор зручно подає у своїй розповіді, добре характеризує підсоветську дійсність. Та найбільш цінною в ній — це нотка погідности, з якою він підходить до життєвих явищ. І в найбільш жорстоких умовах він уміє знайти проблиск людяности.

Іван Гончаренко: Порадник батькам, як виховувати дітей. 1962. Ст. 44.

У цьому невеликому підручнику автор, відомий педагог, дав короткий перегляд найважливіших виховних моментів. Життя дитини поділене на різні періоди, на їх тлі показані особливості дитячої вдачі і змальовані типи дітей. Закінчується книжечка виховними вказівками, що припадуть всім батькам.

Л. Б.

ЖІНКИ В РЕГІОНАЛЬНОМУ РУСІ

Комітет Ярославщини й Засяння повідомляє нас, що в його праці приймають участь — пп. Олена Канада, Стефанія Стебницька, Марія Гнатюк, Ольга Аронець, Марія Дачишина, д-р Ольга Наклович, Ірина Саламаха, Марія Ціховляс і Наталія Яцків.

Одна з піонерок

З нагоди 40-ліття Союзу Українок Америки прочитали ми в „Свободі“ статтю Ірини Книш „На світанку українського жіночого руху“, де з'ясовані перші кроки нашого жіноцтва в заранні нашого громадського життя. Першим організованим виступом було жіноче віче у Нью Йорку, що відбулось дня 4. червня 1905 р.

Підготову до цього віча провів ряд статей у „Свободі“. Першою промовила Анна Курила 2. лютого 1905 р. Своєю статтею вона закликала до засновання жіночої організації, яка допомогла б членкам стати освіченими громадянками і добре виховати молоде покоління. Засобом для тієї цілі вона вважала видавання свого часопису та осягнення єдності жіноцтва, помімо віроісповідних чи територіальних розходжень.

Анна Курила увійшла до ініціативного комітету, де належали ще Емілія Струтинська, Олена Констанкевич, В. Стежкевич і Хромовська. Вона ж відкрила віче і на вечірньому концерті мала вступне слово. У висліді віча, що стягнуло околю 1500 жінок, було заснування жіночої організації, змагання до створення власного часопису та Дому для українських дівчат у Нью Йорку.

Всі ці постанови не знайшли здійснення тоді „на світанку жіночого руху“. Але ціль визначено й дорогу намічено. А Анна Курила, авторка першого заклик у „Свободі“ та ініціаторка віча, живе ще між нами. Ось що пише вона про свої дитячі й юнацькі роки:

— Я народилась у Лесівіл, Па, у 1883 р. У родинному домі я сприйняла перші відомості про Україну, як далеку Батьківщину, що вимагає й моїх сил. Рівночасно з навчанням англійської мови я вчилась читати й писати по-українськи. Мене й брата вчив дяк із нашої церкви. Тому, коли я підросла і школи не було, то я збирала в нашій хаті сусідських дітей і вчила їх українського письма. Взагалі я дуже радо допома-

гала батькові в його громадській роботі. Наприклад, він звичайно зустрічав та допомагав заробітчанами-емігрантам, що тоді численно прибували. Отже мене звичайно посилали з ними до міста чи до лікаря, а я охоче служила за перекладача. Тому й знала всі їх потреби, а нераз і полагоджувала складніші справи.

— У нашому родинному домі часто бував тодішній редактор „Свободи“ о. Ардан. Отже й у розмові зо мною він зачепив справу організації жіноцтва та заохотив мене до написання статті. Скоро після того ми порозумілись із іншими членками ініціативного комітету.

Про перебіг віча та його вислід вже згадано. А яким шляхом пішла далше його ініціаторка?

Анна Курила одружилась у 1907 р. із о. Олександром Бичинським, пастором євангелийської церкви. Подружжя перенеслось до Канади, де проживало в Кенорі, Саск. та інших місцевостях. Як дружина священника і мати п'ятеро дітей вона не могла здійснити своєї давньої мрії — засновання жіночої організації. Але її дім був далше пристановищем для всіх, що прибували з Рідного Краю. Тут усі зустрічались, тут відбувались наради й дискусії над усіма починами. Працюючи в парохії молода жінка добре пізнала свою громаду. І їй прийшла думка приложити своїх сил до того, щоб окруження, себто канадійське суспільство навчилось розуміти і цінити українців. Бо вона зауважила тоді різку лінію поділу, до якої вона в Америці не привикла.

— Для того скоро трапилась нагода, коли мене запросила велика церковна громада в Ріджайні з доповіддю, — розказує Анна Бичинська. — Я розказала про початки нашого поселення в Канаді, коли наші піонери корчували ліси, щоб приспособити землю для вжитку. При тому згадала про хліборобські традиції України, перенесені на канадійські

П-ні Анна Бичинська
Mrs. Anna Bichinsky gave initiative to the first Ukrainian women's rally in 1905 in New York City

степи. А потім далше про трудності українських поселенців та їх завзяття. І повільну розбудову церков та народніх домів, що допомагали їм гуртуватись. Далше про звичаї й народне мистецтво, що свідчать про давню народню культуру України. Це все промовляє за тим, що ці поселенці можуть дати цінний вклад у культуру Канади.

— І від того часу я промовляла багато разів. Мене запрошували в дозколичних містах до шкіл і церковних громад. А що я почала вчити у школі нашої парохії Кенора та долучила навчання домашнього господарства для дівчат, то шкільний інспекторат змагав від мене пляну на таке навчання. Шкільні круги зацікавились також моім підходом. Коли ми виїжджали з Канади, то вже був проломаний лід, принайменше в нашій околиці.

— Коли мої діти доросли до віку студій, ми перенеслись до Ан Арбор, Миш. І тоді то я дозволила собі на здійснення мрії, що її віддавна плекало моє серце. Я стала вчитися малювати. Оце бажання виявляти лініями й кольорами красу, що нею Бог скружив нас, жило в мені завжди. Нераз уже давніше я пробувала малювати, зберігаючи в кухні свої

знаряддя. Заглибившись у рисунок чи комбінацію кольорів я забувала про все і тільки запах припаленої страви привертав мене назад до моїх обов'язків. А ці були в мене завжди на першому місці.

— У тому ж Мишигенському університеті я пройшла курс у проф. Жана Поля Слассера, потім Мирона Чепена, Алессандра Мастра Валерія. Згодом я почала виставляти. Це був час 2. світової війни і мало пригожий для виставок. Але Т-во Мистців Мишигену, Жінки-Мистці Мишигену та Дітройтський Інститут Мистецтва завжди пам'ятали про мене. Там і продано багато моїх картин.

— Велику втіху дало мені знайомство і приязнь із Оленою Кисілевською, цією талановитою жінкою, що з нею ми мали багато спільних тем. Під час її побуту в Дітройті, вона завжди вступала до Ен Арбору, щоб побути в нас кілька днів.

— Господь Бог покликєв до себе мого чоловіка у 1947 р. Але поблагословив мене добрими дітьми, що всі покинули університет в Ен Арборі. Один із синів є інженером, а другий адвокатом, а дочки — одна вчить у сер. школі, друга є бібліотекаркою, а третя публичним рахівником.

Таке багате в події й пориви життя! У 40-ліття нашої організації хочеться згадати тих, що простили шлях для її заснування. Аєнна Курила-Бичизька була однією із тих, що приготували ґрунт. Щойно 20 літ пізніше зійшов на ньому засів, що створив нашу організацію — Союз Українок Америки. **Л. Бура**

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ВІДДІЛ

Вряди-годи пригадуємо всім читачкам, що живуть далеко від наших осередків, що вони повинні вступити до Центрального Відділу СУА. Осідок цього Відділу є при Централі й контакт із членами проходить кореспонденційною дорогою. Центральний Відділ гуртує тих усіх українок, що хотіли б належати до великої громади організованого жіноцтва, але живуть далеко від Відділів СУА.

Незабаром розішлемо всім тим да-

леким читачкам Нашого Життя окреме запрошення. Хоч у журналі про це пишеться, проте ще раз з'ясуємо їм цілі й завдання Союзу Українок Америки. Зовнішньою ознакою членства є відзнака СУА й цю вони також повинні придбати. Час від часу дістануть також об'єжник, що поінформує їх про внутрішню працю СУА.

Тому приєднуйтеся до Центрального Відділу СУА! Скріплюйте єдність української жінки та підтримуйте цілі й завдання СУА!

МУЗЕЙНА ВИСТАВКА СУА

Під час XIV. Конвенції СУА в Нью Йорку відкрито в Українсько-Американському Інституті постійну Музейну Виставку народного мистецтва. Виставка є створена з Етнографічної Збірки СУА і на Конвенції була доповнена експонатами Виставки Жіночої Творчості. Тепер ті експонати повернулись до своїх власниць — вишивальниць, керамікарок і писанчарок. А Музейна Виставка СУА тепер переходить свсе остаточне оформлення.

Музейною Виставкою завідує дирекція, до якої увійшли — п-ні Стефанія Пушкар, голова СУА, п. Теодор Джус, головний уділовець Укр. Ам. Інституту і п-ні Мирослава Гордицька, мистецтвознавець. Для опіки й допомоги Музейній Виставці створено Музейну Комісію в складі: пп. Н. Джус, Галина Петрівська, Марія Ржепецька, Анастасія Кочан і Ніна Січинська.

Незабаром Музейна Виставка буде приспосіблена для відвідин публики. З тієї нагоди відбудеться святочна зустріч з участю представниць іншонаціональних жіночих груп.

СТУДІЙНІ ДНІ

У днях 28. і 29. квітня ц. р. відбулись у Нью Йорку заходами Національної Ради Жінок Америки Студійні Дні з темою „Кому на тому залежить?“ Ішлося про виховну настанову старшого громадянства супроти dorостаючої молоді. Союз Українок Америки подав свої проекти, випробувані у власній праці. Представницею СУА на Студ. Днях була п-ні Стефанія Пушкар, голова.

ВІТАЄМО З ВЕЛИКОДНЕМ!

На заклик Централі — привітати українців-воєжків у В'єтнамі з Великодніми святами — живо відгукнулись Відділи СУА. Роздобувши адреси в парохії або в батьків, вислали їм то писанки, то вітальні листівки. Кожен Відділ, кожна Округа СУА дбали про воєжків із своєї околиці. Який гарний доказ уваги й дбайливості про них!

Ще не маємо відгуку на цю акцію. Але напевне ці докази нашої уваги оцінили наші хлопці, що далеко від своїх рідних і своєї церкви святкують Воскресення Христове. Нехай цей скромний привіт послужить їм підтримкою в їх тяжкій службі!

ДАЛЬШІ ВПЛАТИ ВІДДІЛІВ

У міжчасі наспіли дальші врати Відділів на 1966 р. Виявляється, що Відділи в 1. півріччі воліють вирівняти врати на фонди (річну вкладку, організаційний, резервовий, конвенційний, виховний і зв'язків), а на 2. півріччя залишають до заплати Фонд Централі і вкладку до СФУЖО. Так поступили в цьому часі Відділи: 18, 19, 20, 27, 64 і 77.

Вповні вирівняли свою належність — 4 Відділ із Нью Йорку, 14 Відділ із Клівленду, 26 Відділ із Дітройту, 35 Відділ з Озон Парку і 75 Відділ із Денверу.

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

Першим надіслав виповнені звітні листки 41 Відділ СУА з Філадельфії, чим дав доказ гарної впорядкованості. Пригадуємо й іншим Відділам, щоб їх якнайскорше виповнили. Один примірник залишають собі, другий передають Окр. Раді, а третій повинні вислати до Централі СУА.

Деякі Відділи не виповнюють усіх звітних листків, пояснюючи, що в них немає дотичних референтур. Це й зрозуміло. Одначе кожен Відділ повинен виповнити організаційний листок, де є загальні дані про Відділ і фінансовий листок, де звітує про свою грошову господарку.

Прийдіть на імпрезу найближчого Відділу СУА! Пізнаєте громадську готовість нашого жіноцтва й відчуєте теплу, товариську атмосферу.

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ, 1966

Нова Дитяча Світличка

Уже другий рік, як засновано Дитячу Світличку при 47 Відділі Союзу Українок Америки ім. Лесі Українки у Рочестері. Цікаво мені було як Світличка розвивається, які успіхи, а що найкраще джерело, щоб довідатись про все є сама садівничка п-ні Люся Карабінович, тому й звернулась я до неї із кількома питаннями:

Питання: Скільки дітей вписаних до садочка і яка їх участь?

Відповідь: Дітей вписаних 16. Звичайно приходять до Світлички 10. Особливо тепер приходять менше, бо зимою діти більше хворіють та погода недописує.

П.: Де відбувається навчання і чи Ви, пані Люсю, дістаєте якусь поміч від матерів?

В.: Товариство „Самопоміч“ дало нам до розпорядимости свою залю, яка є ogrіта. Діти мають багато місця, можуть свобідно забавлятися, вчитися, бо на мою думку Світличка — це не тільки місце розваги для дітей, а це місце, де малята ставлять перші кроки у релігійно-національному вихованні. Тут вони навчаються молитися по-українськи, зрозуміють, що вони приналежні до української громади, навчаються наших народних пісеньок, віршів. Почують про наших визначних людей. Крім того вчать товарищкості і дисципліни.

При 47 Відділі США є Виховна Референтура, зложена із трьох пань: референтки п-ні Ірини Михайлюк і пп. Лїди Хом'як і Марійки Лещишин, що займаються адміністраційною сторінкою Світлички. Управа 47 Відділу США старається дати всяку можливу поміч у веденні Світлички, однак треба дати повне признання і подяку п-ні Анні Капітан (теперішній Голові 47 Відділу США) за її щирю опіку Світличкою. Вона не жаліє ні часу, ні праці для наших найменших.

П.: Знаю, що ви підготували за цих два роки деякі імпрези з малятами. Чи могли б ви точніше розказати про них?

В.: Перший наш виступ був на

Різдвяній Ялижці, що її влаштували Пластуни у 1964 р., де відіграли дуже зворушливу картину „Народження Ісуса“. Потім я підготувала з дітьми „Академію Т. Шевченка“, на якій самі діти розказали, хто такий був Шевченко і яка була побудована на монтажі віршів самого Шевченка чи про Шевченка. Академію закінчили діти відспіванням нашого національного гимну.

В травні влаштовано Свято Матері, на якому діти збірно виконали сценку, де співали гуртом і виступали як малі солісти, деклямували, танцювали. Матерям належить признання за прегарні стрі, що їх приготували вони своїм дітям для виступу у виставах.

Після виступів засіли діти до спільного стола рецитуючи „Отче наш“, де мали перекуску приготовану матерями-членками 47 Відділу Союзу Українок Америки й Українського Золотого Хреста.

Після вакаційної перерви я знову взялася до праці підготувати з дітьми Свято Миколая. Діти були чудові у своїх ролях, а скільки то було радости, коли то до них загоствив правдивий український Св. Миколай з янголами.

П.: Подивляю вас, пані Люсю, що маєте стільки терпеливості і вирозуміння для дітей. Цікаво чи здоволені ви із своєї праці?

В.: Для мене це життя! Це найбільша приємність і нагорода, коли дивлюсь у малі личка, повні довір'я до мене, коли бачу, як вони сліdkують за кожним моїм рухом і поглядом, як стараються зробити все так, як ви просите. Та найбільшою приємністю є свідомість того, що вкидаєш у маленьку душу то перше зерно національної свідомості з надією, що воно прийметься у тих щирих маленьких серденьках і залишиться у них на все.

Час скоро проминув. Прощаюся з нашою невтомною садівничкою п-єю Л. Карабінович, справді щирою любителькою дїтвори, бажаючи їй успіхів на дальше. Жаль

Із Вишиваних Вечерниць у Рочестері
Зліва до права: П-на Олесь Михайлюк, член Управи Укр. Студ. Громади, і п-на Ярка Семанюк, голова Укр. Студ. Громади, вітали гостей на Вишиваних Вечерницях

From the Embroidered Dancing Party in Rochester, N. Y.

тільки, що так мало матерей є свідомі ваги Дитячої Світлички і користей, що можуть принести тих чотири години кожної суботи для їхніх і наших дітей.

О. Ганушевська

ЖУРНАЛ ДЛЯ „БАБУСИ“

Наш 82 Відділ США з Бронксу використав іменини своєї голови п-ні Євдокії Лисько, щоб уфундувати передплату для бабусі. Щира дяка за те!

Вперше уфундувала передплату для бабусі п-ні Юлія Ковайло з Олд Бридж. А з Австралії надіслали їй аж три панове — пп. Михайло Гарцюк, Роман Рибак і Григорій Панасюк. Радіємо цією їх увагою для старших самітніх жінок!

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

**ПОСМЕРТНА ЗГАДКА
ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.**

З волі Всевишнього відійшла від нас 8. січня 1966 р. зразкова членка 43-го Відділу СУА бл. п. **Стефанія з Ченстухів Соневицька** на 67 р. свого трудолюбивого життя. Поскійниця, це одна з тих жінок, що їй припало жити в часах, коли український народ переживав хвилини підйому і смутку. Розуміючи це, вона з наймолодших літ включилася в службу своєму народові та до останніх хвилин свого життя не зійшла з обраного шляху.

Як дружина б. старшини УГА, що був ветеринарним лікарем, вона ціле життя відчувала нашу програму, бо для б. українських воїнів не було місця на державних посадах у Галичині й родина Соневицьких часто мінjala місце свого осідку. Та це зовсім не ставало їй на перешкоді — включатися в громадську працю.

Ще в Галичині Стефанія Соневицька була довголітньою членкою Союзу Українок, Просвіти, Рідної Школи, Марійської Дружини, опікувалася домашніми помічницями і вчила їх грамоти. Замешкавши у Філадельфії, вона включилася у ряди СУА і була готова на кожен поклик. Довгі роки займала різні пости в Управі Відділу, а згодом і в Окружній Раді. Вона жила ідеями СУА, снуючи пляни на майбутнє, що їх Господь не дозволив їй здійснити. Це була велика українська патріотка, що старалась допомогти і служити українському народові всіми силами своєї душі.

Округа Філадельфії відчула її смерть, як велику втрату. З великим жалем відпроваджували Покійну в останню дорогу, всі що її знали й любили. Над відкритою домовиною прощала Покійну від СУА п-ні Осипа Грабовенська, голова Окр. Ради, д-р Володимир Галан від ОБВУА, наділяючи Покійну найвищим посмертним відзначенням — синьо-жовтою чічкою, д-р Микола Ценко від громади Сколе, де Покійна працювала. А в церкві виголосив зворушливе прощальне слово парох о. В. Го-

У змагу за Наше Життя

Пресові референтки стараються поширити Наше Життя на терені свого Відділу, а прихильниці нашого журналу знаходять читачок поза членством СУА. Спільним їх зусиллям приєднано ряд нових передплатниць, за що ми їм щиро вдячні.

Пригадуємо умовини нашого змагу: за 5 приєднаних передплатниць припадає одна передплата даром або книжок видання СУА вартости 5 дол.

В останньому часі приєднали нам передплатниць:

Стефанія Берегуляк, Австралія	21	Наталія Миколаевич, Гайд Парк	
Флоренція Дорошенко, Ірвінгтон		(66 Відд.)	3
(28 Відд.)	1	Ір. Мокривська, Реґо Парк (88 В.)	2
Теодозія Федак, Дітройт	1	Христя Навроцька, Квінс Віледж	1
Ростислава Гюецька, Вінова	1	(64 Відд.)	
Ольга Ганушевська, Рочестер	2	Розалія Поголецька, Вінтер Парк	1
Галина Гошовська, Нью Йорк		Уляна Стадник, Роселс Парк	1
(64 Відд.)	1	Михайлина Ставничка, Клівленд	2
Олена Лиско, Бронкс (82 Відд.)	3	Лідія Шляхтиченко, Бронкс	1
Марія Лозинська, Нью Йорк (1 В.)	1	Дора Сасик, Шикаґо	1
Марія Лисяк, Філад. (43 Відд.)	1	Анна Василашук, Філадельфія	1

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

Нашій дорогій членці п-ні Євгенії Задорожній щире співчуття з приводу смерті її чоловіка бл. п. Теодора Задорожного висловлює

Управа і членки 42 Відділу СУА у Філадельфії

ловінський, що проводив похоронними обрядами.

За старим українським звичаєм, 43 Відділ СУА влаштував поминки, що ними проводила п-ні Осипа Грабовенська. Дир. Микола Алексевич попрощав Покійну від місцевого Відділу ОБВУА, при якому працює Жіноча Секція. П-ні Тамара Омелюсік згадала Покійну, як жертвенну співробітницю Секції. П-ні Марія Величко попрощала Покійну від Гол. Управи ОБВУА, п-ні Марія Процик від Марійської Дружини, п-ні Олена Слюзар від приятелів і друзів, п-ні Леонія Федак, голова Жін. Секції від імені усього членства. Всч. о. парох Головінський пригадав, що рід Соневицьких — це один із найстарших у Галичині, з якого рядів вийшли українські патріоти і діячі. В імені родини зложила подяку п-ні Ольга Соневицька з Нью Йорку.

Відспіванням парастасу і „Вічна Память“ віддано останній салют дорогій Покійниці.

Управа Окружної Ради у Філадельфії

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. проф. Василя Безкорвайного, композитора нашої улюбленої пісні „Соловейковий спів“ до слів Лесі Українки, складаємо 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж., а родині Покійного висловлюємо наше щире співчуття

Квартет ім. Лесі Українки 47 Відділу СУА в Рочестері

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Катерини Федорчак, членки 63 Відділу СУА, складаємо 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“ і висловлюємо щире співчуття всій родині, а особливо п-ні Лені Галяженко.

Д-р Тамара Панчак, Гемтрем

НА СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ моєї любові, незабутньої сестри бл. п. Пракседи Ясінської складаю в першу болочу річницю її смерті 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“

Марія Голуб, Каламазу

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 10 дол. на Виховний Фонд ім. Г. Ракочої

Євгенія Новаківська

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

Родина Шурин-Катеринюк Люївіл, Кентаки

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. інж. Юліяна Нанаси складаю 5 дол. на Виховний Фонд ім. Г. Ракочої

Лідія Бурачинська

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ВІСІМНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ЧЕТВЕРТЕ

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК У НІМЕЧЧИНІ

Дня 19. березня 1966 р. відбувся 9. З'їзд ОУЖ у Мюнхені. Перед численними учасницями пройшов у звітах дволітний шлях організації, що на переломі року завершила своє 20-ліття.

Багатий і бурхливий це був шлях! Поставши в розгубленні першого пвоеного року провід організації виявив багато організаційного хисту й непохитне завзяття у змаганні до своєї цілі. Втягнувши все свідоме українське жіноцтво у ряди організації, ОУЖ приготував великі маси до переселення й причинився до створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). Наснажені тією вірою членки ОУЖ подались у дальшу мандрівку.

Після переселення ОУЖ переживав час застою, коли то треба було залишенцям освоїтись із станом постійного поселення в Німеччині. Але й тоді знайшлись жертвенні одиниці, що продовжували роботу, а співдія українських жіночих організацій з-за океану допомогла розбудувати тут навчальні станиці під опікою ОУЖ. Цей трудний відтинок був часом повільного скріплення і росту. І коли затверджено новий статут ОУЖ із двостепенною організаційною схемою, тоді вже праця попливла нормальним руслом.

Тепер ОУЖ є однією з краще поставлених жіночих організацій в Європі. Централь у Мюнхені налічує 16 Відділів, розкинутих по цілій Німеччині. При них існує 10 навчальних станиць, що користуються матеріальною підтримкою німецького уряду, але й опікою Відділів ОУЖ. Тому виховна діяльність — це головне завдання ОУЖ, поруч культ.-освітньої та сусп. допомогової праці.

Конгрес у Тегерані

Ще так недавно звітували ми про Ювілейну Конференцію Міжнародної Жіночої Ради, що відбулась у 1963 р. у Вашингтоні — коли гряде черговий її З'їзд. Цим разом Управа МЖРади вибрала Іран, в якому жінки щойно недавно одержали право голосування (1963). Тут при численній участі представниць із інших азійських країн, проходять наради „жіночого парламенту“

Праця Міжнар. Жіночої Ради відбувається на вершинах міжнародного порозуміння. Для прикладу вкажемо, що в грудні 1963 р. п-ні Шулер, президентка МЖРади брала участь у Семінарі Об'єднаних Націй в Боготі на тему становища жінки в родинному праві. У січні 1964 р. МЖРада провела спільно з ЮНІСФ семінар на тему „Роля не-урядових організацій в опіці над дитиною і молоддю“ в Банкоку. А в вересні того ж року Нац. Рада Жінок Австралії скликала Семінар для Нац. Рад Півд. Азії і Пацифіку на тему „Відповідальність жіноцтва в декаді розвитку“ у Брізбейні. І так кожен рік минулої каденції був виповнений підготовою й проведенням якоїсь важливої зустрічі.

Подібні досягнення виказують поодинокі Національні Ради. Наприклад, Нац. Ради Франції, Німеччини, Британії, Ізраїля, Швеції, ЗДА — виявили ініціативу в перешколі літньої жінки до праці та фахового спрямування молоді. Нац. Ради Кореї, Лівану, Нігерії, Філіппін і Сіаму провели семінари для господарського освідомлення свого жіноцтва. Нац. Ради Данії, Індії, Ірану, Кенії, Лівану, Нігерії, Сієра Леоне піднесли виробництво домашнього промислу для продажу й експорту.

Конгрес у Тегерані потягне під-

сумки тих змагань, тієї праці. З'їдуться найкращі фахівці різних ділянок жіночого життя й дадуть оцінку придбанам осягам. На Комісіях Конгресу розглянуть проблеми різних країн та намітять можливу їх розв'язку.

Від Конгресу МЖРади в Гелсінкі у 1954 р. представниця українського жіноцтва бере участь у тих нарадах. У рямах американської делегації була там п-ні Олена Лотоцька, голова СУА. Від 10-го часу участь українського представництва збільшилась, бо й Організація Українок Канади і Союз Українок Канади надіслав представниць на Конгреси в Монреалі (1957), Істамбулі (1960), Вашингтоні (1963). На Ювілейному Конгресі у Вашингтоні Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) мала вже статус заприязненої організації і п-ні Олена Працюк, референтка зв'язків, нас там заступала.

Тому радіємо, що будемо прийнятні і в Тегерані. Союз Українок Америки і Союз Українок Канади висилають своїх представниць, що розкажуть про наші змагання і проблеми. Їх слово може заважити в комісіях, особливо дискусії над долею жіноцтва в азійських країнах, яких хліборобський побут нам добре відомий. Водночас доля України у колоніальній залежності від Москви стане азійським жінкам більш зрозуміла.

Треба сподіватись, що наради пройдуть успішно і принесуть нам нових приятелів. А цього в вільному світі потребуємо найбільше! Тільки співучастю в таких видах подій можемо їх здобути і засвідчити про себе і наші змагання.

Ч А С Т О Г Р О Ш І !

П-ні Іванна Вітошинська
Mrs. Ivanna Witoshynsky of Scunthorpe, England demonstrated Ukrainian folk art at numerous lectures

ЗНАВЕЦЬ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

Наше народне мистецтво має своїх ентузіастів, що працюють над ним у різних поселеннях. Інколи ця праця перемінюється у дослідництво і людина стає знавцем того діла. Тоді своїм знанням приносить велику користь громаді.

П-ні Іванна Вітошинська проживає тепер в Англії. Але перші дитячі враження зачерпнула з перемиської землі, де народилась. Її найсильнішим дитячим захопленням були квіти — їх форма і кольор. Пізніше у школі стала визчати орнамент. А що її вчителькою була сеньйорка наших образотворчих мисткинь Олена Кульчицька, то дівчинка-підліток скоро зрозуміла красу народніх узорів. О. Кульчицька заохочувала учениць — збирати по селах вишивки та цінити їх красу. А друга вчителька Ольга Левкевич своєю чудовою збіркою примієних узорів показала дорогу до їх використання.

Подружжя скріпило це замилювання, бо чоловік пані Іванни був музикою. На його прохання вона прикрасила всі портрети в хаті рушниками, бо так він, четар УГА, бачив це в центральних землях України. Прощаючись із дружиною і дочкою у 1944 році перед виступом під Броди, він узяв із собою дві наплечника один із тих рушників.

А для пані Іванни з донечкою простелився шлях емігрантки. Коли вона в 1949 р. прибула до Англії, то першим її завданням із доручення Союзу Українців Британії було — вишити подушку й серветку, як весільний дарунок наслідниці престола Єлисаветі. Яка ж була це для всіх радість, коли в фільмі, що висвітлював подарунки, українці доглянули ці речі на чільному місці!

В Англії перейшла вона звичні етапи. Спершу праця у фабриці, при чому дбайливо старалась вивчити мову. Потім виставка нар. мистецтва, що дала змогу познайомитись з учительками ручних робіт. Потім пропозиція англійської школи — влаштувати вечірній курс української вишивки, для місцевого жіноцтва. А потім стипендія в англійському каледжі для доповнення студій, що завершилась дипломом учительки ручних робіт. А тепер довгі роки навчання англійської молоді між іншими й українського орнаменту.

Це, так би мовити, фаховий успіх пані Іванни. Але весь цей час вона невтомно працювала над освідченням свого докільля про українське народне мистецтво. Численні виступи з показами й доповідями завели її до

Queen Mary Embroidery Guild у Лондоні, товариства вчителів та знавців вишивки. У призначенні для її роботи місцевий музей у Скенторпі запросив її в члени своєї управи. Студенти, що вивчають нар. мистецтво східної Європи, консультуються в неї про поодинокі ділянки. Багато скористала також українська молодь із численних курсів, що їх провадила в таборах.

І так пані Іванна Вітошинська стала знавцем народнього мистецтва в Англії, маючи великі заслуги в ознайомленні цієї країни з матеріальною культурою нашого народу.

ОСОБИСТЕ

Нашу містоголову в Європі п-ні Валентину Воропай вітаємо з новим фаховим успіхом, а саме — повним закріпленням на посаді бібліотекаря в Бетгерби, Англія. П-ні мгр. В. Воропай, по закінченні студій на історичному факультеті в Одесі, здобула степень магістра філософії (М.А.) на університеті в Лондоні.

Управа СФУЖО

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Український Золотий Хрест повідомив українське жіноцтво про те, що дня 24. січня 1966 р. відійшла у вічність почесна членка й колишня голова УЗХ, бл. п. Анна Гладун. Народилась у 1908 р. в селі Поповичі коло Перемишля і придбала звання медсестри. Прибувши до Америки вона включилась активно в працю Організації Державного Відродження України. Коли заснувався Український Золотий Хрест, вона стала його референткою в Центральній Управі ОДВУ і протривала на тому пості в найтрудніший час до 1950 р. Тоді обрано її головою Централі Українського Золотого Хреста і вона провадила організацією аж до 1954 року. Через слабке здоров'я уступила з того посту. У признанні її заслуг Конвенція обрала її почесним членом УЗХ. Із нею зійшла в могилу одна з чільних активних постатей нашого жіночого руху в ЗДА.

УПРАВА СФУЖО

ДО 7-го ЛІТ. КОНКУРСУ СФУЖО

Пригадуємо всім учасникам Літ. Конкурсу СФУЖО, що реченець 7. Літ. Конкурсу СФУЖО продовжено до 31. травня 196 р. Конкурс проголошений на гумореску або гумористичне оповідання. Конкурсні твори слід надсилати у трьох примірниках на адресу „Жіночого Світу“ у Вінніпегу з допискою „Для Комітету Літературної Нагороди“.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 5 дол. на Фонд ім. К. Гардецької

Ірина Книш, Вінніпег

УКРАЇНКИ НА З'їЗДІ УНІВЕРСИ- ТЕТСЬКИХ ЖІНОК

На Конгресі Жінок-Універсанток, що відбувся у січні ц. р. в Брізбейні, Австралія, були дві представниці українського жіноцтва. У склад канадської делегації увійшла п-ні Йонна Михайленко з Вінніпегу, членка Союзу Українок Канади. Від Союзу Українок Австралії була привітна п-ні Тетяна Бабій, референтка зв'язків.

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ, 1966

На сторожі здоров'я

Д-р Григорій Щербанюк

Спання та безсонність

Спання є концевим чинником для удержання нас при житті та здоров'ї. Досліди над звірятами доказують, що без сну вони гинуть на протязі кількох днів навіть при найкращих харчах та опіці. Як довго потребує спати пересічна людина? Тут можна брати під увагу багато факторів, але найважливішим, мабуть, є вік. Новонароджена дитина спить звичайно 20-22 годин на добу, хоч будиться часто без огляду на пору дня. Поступово спосіб її спання унормовується, а час скорочується так, що, на 6-му місяці життя дитина спить тільки два рази в часі дня, а загальний час виносить 12-16 годин на добу. З кінцем 5-го року життя багато дітей уже не спить в часі дня, потребує тільки 12 год. нічного сну. В загальному можна сказати, що діти є щасливими, бо в них немає безсонності. Щоправда діти не люблять йти спати, але, як покладемо їх до ліжка навіть насилу, то за 20 хвилин вони вже сплять.

З приростом літ скорочується час потрібного спання. Коли 6-літня дитина потребує 11-13 год. спання, то 13-літня 8-10 год., а молодь від 13-21 р. — тільки 7-9 годин.

Пора року теж має вплив на довготу спання і звичайно діти сплять довше взимку, ніж улітку. Дитинство є періодом активного росту та великого зужиття енергії, а цим самим вимагає достатнього харчу та спання.

Щодо дорослих то згідно з медичною літературою їм вистачає 8 год. спання на добу, хоча, як виказує статистика, жінки сплять довше. Тут теж можуть бути великі вагання та дехто може чути-ся енергійним та повним життєвої сили навіть по короткому спанні. Кажуть, що Тома Едісон спав тільки 4 год. на добу.

Щодо старших людей, то загально панувала думка, що їм вистачало 5-7 год. Однак новіші студії виказують, що старші віком, які сплять повних 8 год., або більше, звичайно чуються краще та менше нарікають на недомагання здоров'я. З другої сторони, всі ті, що сплять коротше, терплять на перемучення, завороти голови, пригноблення та неспокій.

Тому, що час спання займає принайменше одну третину нашого життя, вже від давна людство цікавилось тим, як нормувати його, та як запобігати безсонності. В старинному світі почитувано божків сну, а в казках говориться про „Царя“, що віддавав своє царство за одну добре переспану ніч.

Що спричиняє безсонність, або, як кажемо, не дає людині спати? Тут можна вичислити безліч чинників, як біль, погані життєві умовини, невідповідні години праці з частими змінами з денних на нічні шихти і т. п. Ми є свідомі повищих причин і часто можемо їх направити, але далеко важливішим чинником безсонності є душевний неспокій, якого ми є часто не свідомі.

Коли фізичне перемучення сприяє нашому спанню, тоді психічна натуга спричинена часто турботами, боязними, чи почуттям вини стає одною з найважливіших причин безсонності. За причиною для турботи не треба довго шукати; чи це буде незаплатений борг, чи незадоволена особиста амбіція, чи почуття вини за свої власні поступки. Для одної людини це може бути маловажним, для другої стає справою життя і смерті. Кажемо, що така людина всім переймається і у висліді того не може спати. Після кількох недоспаних ночей така

людина спиняється в розпуці і замість шукати за причиною її безсонності вона скеровує всю свою енергію на пряму боротьбу з безсонністю. Вона або вдається до насонних ліків, що хвилево може допомагають, але з часом витворюють у неї наліг, або шукає за іншими середниками. Вона від ранку до вечора тільки й думає про те, як буде спати, а страх перед надходячою безсонною ніччю ще більше робить таку людину нервовою та нездібною до здорового думання.

Тому краще зробить той, хто потрактує спання нарівні з їжою, чи питтям, як нормальну життєву функцію, та замість думати над тим, чи й як він буде спати, зосередить всю свою енергію над чимсь продуктивним. У цей спосіб він зможе розв'язати свої клопоти, як змучиться, то сон сам до нього прийде. („Нова Зоря“)

ПОРАДНИК НАР. МИСТЕЦТВА

Ще раз про церковну вишивку

Ми прочитали Вашу заувагу в ч. 2, Н. Ж., 1966 р., про те, як повинна виглядати церковна вишивка. Чи могли б Ви порадити нам таку? Наша церква в легкому кольориті, загальне тло блідо-зелене, багато золота. Престоли — природній дуб. З якої околиці України тут підходив би взір? І якою технікою виконаний?

Читачки з Канади

Для такої церкви найкраще підходив би вирізуваний взір, білий на сірому льняному полотні. Також можна б виконати вишивку рушниковим стібом. Але тими швами небагато жінок уміє вишивати. Тому найкраще, коли покористується якимсь делікатним буковинським узором. Міг би бути також сокальський, якщо б Ви виконали його не чорною, а ржавою краскою.

Таких узорів тепер у продажі немає. Спробуємо його для Вас роздобути. Хочемо створити при нашій референтурі нар. мистецтва відділ обміну взорів. За певною оплатою можна б дати той чи інший взір перерисувати. Ред.

Користаймо з досвіду

Анна Сивуляк

Використаймо залишки

По святах залишається звичайно багато харчів. Все це можна використати! Чи то телячу кістку на холодець, чи то рештки шинки на смачну страву. Не марнуймо дару Божого, бо все в харчуванні нашої сім'ї придасться.

Стравоспис:

Холодець із шинки
Шинка-вудженка з грибами
Зелена салата
Риж із підливою
Лакоминка з полуниць

Шинка-вудженка з грибами

Потрібно:

1 ф шинки
½ ф печериць
1 цибуля серед. величини
1 ложка масла або маргарину
1 ложка борошна (муки)
1 горнятко вершків (сметанки)
1 горнятко молока
трошки перцю (коли хто любить)

Дрібно посікти цибулю, зарум'янити на товщі. Дрібно покроїти грибки, кинути на цибулю і смажити аж зм'якнуть. Коли вже добре все висмажене, вкинути ложку борошна (муки) й вимішати, щоб мука (борошно) добре зарум'янилась. Окремо дрібно покроїти шинку (як макарони) і кинути її на цибулю. Добре вимішати і на дуже легкому вогні, мішавши весь час, вливати потрохи вершки (сметанку), вимішані з молоком. Треба добре вважати, щоб не пригоріло. Коли увійде вся рідина, можна подавати. До того подається сипко зварений риж і зелена салата.

Зелена салата

Потрібно:

½ головки салати
½ в'язанки жерухи (watercress)
2 ложки майонезу
1 ложка цитринового соку
1 ложка вершків (сметанки)
1 ложечка цукру
дрібка соли

Салату і жеруху помити і покроїти доволі грубо. Коли б не було жерухи, можна взяти молочій. Майонез вимішати з цитриновим соком, вершками, цукром і сіллю і полляти тим салатку. Побити безпосередно перед поданням.

Холодець із шинки

Потрібно:

кістка з телятини
1 ф шинки
зубець часнику
1 квашений огірок

Залляти кістку водою так, щоб її закрила. Коли закипить, варити на легкому вогні 4 години. Тоді половина води вивариться, але друга зостанеться для холодно. Перецідити і до юшки вкинути дрібно покращану шинку, додавши зубець часнику, трохи перцю. Взяти подовгувату посудину, вилжити кружальцями квашеного огірка і вилляти гаряче вариво. Коли прохолоне, дати до холодильника. Коли стужіє, викинути на полумисок і подавати.

Прим. Цей холодець можна зварити також на кістці з шинки. Але тоді треба влити до юшки начечку розпушеної в зимній воді желатини.

Лакоминка з полуниць

Потрібно:

3 цілі яйця
½ горнятка цукру
1 ложечка помаранчевого соку
½ горнятка теплої води
1½ горнятка борошна (муки)
1½ ложечки порошку до печення
1 ложка шкірки цитринової дрібка соли

Начинка:

1 горнятко вершків (сметанки)
1 ложка цукру-пудри
1 коробка полуниць

Вбити жовтки з цукром, аж збілюють. Додати помаранчевий сок і шкірку з цитрини. Борошно (муку) пересіяти два-три рази з по-

рошком. Тепер потрохи вливати до маси воду і борошно (муку) на перемену, вимішуючи. (Коли вживаємо до того електричного мішалки, тоді ставити на середню швидкість.) Коли вже все вимішане, добре вбити білки і легко вимішати з масою.

Взяти лист (бляшку) 8x6", помастити і висипати мукою. Влити масу до двох листів і пекти в вогрій печі на 350° впродовж 25 хвилин. Коржик спечений тоді, коли краї печива відстають від бляшки. Зараз виїняти і поставити, нехай прохолоне. Перекладати начинкою.

Начинка. Вибрати менші полуниці, щоб ними прикрасити лакоминку. Більші полуниці покроїти на кусники. Вбити вершки на електричному мішалі на великій швидкості, вважючи, щоб не зробилось із того масло. Вбиваючи, досипати потрохи ложку цукру-пудри. Потім помастити поверхню коржика бітою сметаною і посипати зверху покращані полуниці. Приложити зверху другий корж, знов помастити сметаною і здоаж країв втикувати менші полуниці.

РОЗМОРОЖУВАННЯ

Дуже не люблю цієї роботи! Давніше я проволікала з тим, аж поки не переконалась, що воно шкідливо для холодильника. Та й чистоту навести треба. А без розмороження, як вичистиш його?

Та з часом я засвоїла собі кілька заходів, що влегшують мені цю роботу. Вийнявши всі посудини й пушки, я вистелюю полицки кількома верствами газетного паперу. Він втягає воду в себе. Коли вже лід усунений, треба вимити все нуто холодильника розчином соди й води. Витерти старим волохатим рушником. Щоб обергти його від плісні, витерти потім його чистим оцтом. Дехто не любить того запаху. Тоді занурити кусник вати у ванілеву рідину і лишити на споді холодильника. Це переб'є кожен запах. Гумові частини холодильника слід натерти тальком, особливо в щілинах.

Так прочищений холодильник буде бездоганно чистий, з добрим запахом та довше служитиме.

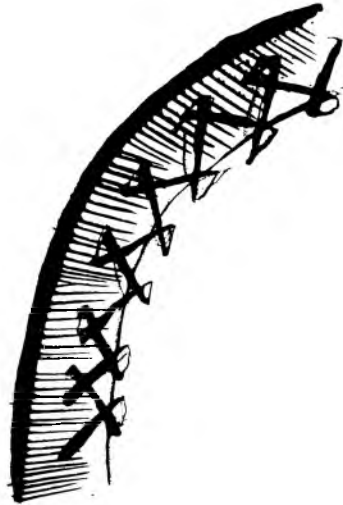
Тітка Марійка

Весняне вбрання для хлопчика, прикрашене гуцульським мотивом
Spring costume for boy

ВБРАННЯ ДЛЯ ХЛОПЧИКА (Проект і виконання п-ні Марії Татарської)

Врешті ми знайшли відповідне вбрання для хлопчика. До вишиваної сорочки — ясної вовняний ком-

Поли кабатика обведені вовняною тасьмою і закріплені косичкою

плет, пригожий на весняну або осінню пору.

Сорочка. Хлоп'яча сорочка з вкладаним коміром — біля ший пов'язана кольоровим шнурком. Вузкий взір приміщений зпереду на ко-

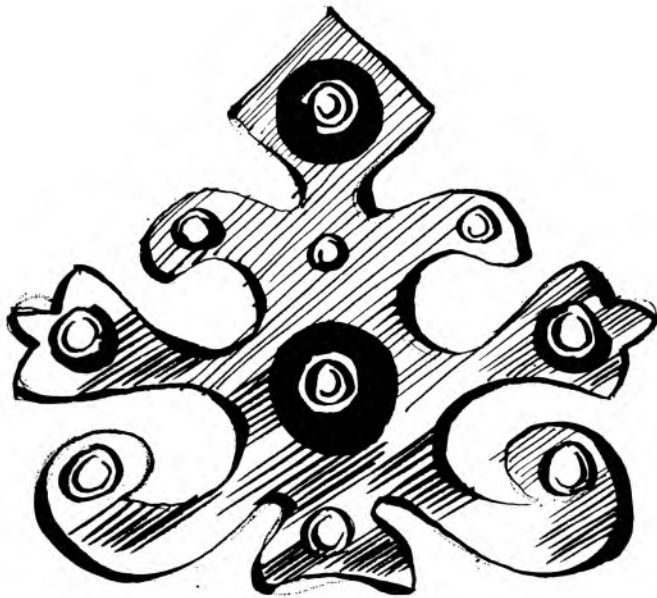
мірі, здовж пазухи й на дудах. До того годиться вузький взір із мотивами з Гуцульщини.

Убрання складається зі штаняг і кабатика. Як матеріал послужила біла повстяна тканина (фільц). Можна взяти і брунатну, щоб була більш практична. За прикрасу послужив орнамент взятий із гуцульських киптарів. Цей орнамент вирізаний із червоної повстяної матерії і прикріплений каплями до штанців. Штаняга мають зпереду дві кишеньки. Вони обведені червоною вовняною тасьмою, що викінчена з обох боків всвяним кутасиком.

Кабатик. Кабатик із рукавами простого крою зі стоячим коміром. Зпереду зав'язується таким же вовняним шнурком. Зпереду на полах має той самий орнамент, що й на штанягах. Кишеньки так само викінчені. Край кабатика обведені тією ж червоною тасьмою. Вона пристебнована машиною, але зверху прикріплена до

Кабатик до весняного вбрання
Jacket for boy

Мотив із повсті у природній величині
Motive of the Hutsul region, cut out of felt

білого споду вовняним швом-косичкою зеленої краски.

Всі матеріали до убрання (вовняну тасьму, капслі) можна придбати в спеціальних крамницях (Тримінг Стор).

Городничий порадник

Від року дві мої пальми дістали на долішніх листках білі плями, що дуже поволі поширюються. Думаючи, що може забагато води в мисочках, де вони стоять, я стала підливати згори. Але й це не допомогло. Вони гарно ростуть, однак ті плями переходять і на верхні листки. Я не даю їм поживи, бо не знаю, яка була б для них відповідна. Як часто їм треба пересаджувати?

Читачка з Огайо

На листочку пальми, що Ви прислали, видно не тільки білі, але й брунатні плями. Причиною може бути — надто сильне діяння соняшного проміння чи нагла зміна температури, себто протяг у кімнаті. Пальма того не зносить. Далше — земля у вазонку не сміє ніколи пересохнути, але також треба вистерігатися надмірної вогкості. На спід вазонка дати кілька черепків, щоб дірка не затикалась і лишня вода мала завжди відплив.

Пальму пересаджуємо весною що 3—5 років, частіше непотрібно. Час від часу треба пальмове листя обмивати, щоб усунути порохи. Угноєння для пальми дістанете в кожній кращій городничій крамниці. Його даємо від березня до серпня. Спосіб ужитку звичайно поданий на упакованні і його треба точно придержуватись.

Роман Коцик

Порадник народнього строю

ДО КОСТЮМІВ У „ЗАПОРОЖЦІ“

Приглядаюсь часто до виступів наших танкових груп і застановляюсь, як це можливо, щоб у жіночих строях були такі короткі плахти і спідниці. Оце недавно тому бачив виставу „Запорожця за Дунаєм“ і там усі жіночі строї ледве сягають до колін. Ще молодим дівчатам це може личить, але Одарці і старшим паням? Дуже прошу, подайте в журналі, чи плахти мають сягати аж до чобіт, чи мають відкривати коліна?

Читач

Ваша правда, що короткі плахти чи спіднички на взір теперішньої модної лінії — це спотворення на-

шого народнього строю. Адже дія в „Запорожці за Дунаєм“ відбувається у 18-му стол. і до того часу треба пристосувати стрій. А в тому часі, як і пізніше, жіночий стрій старших жінок сягав до кісток, а в дівчат до половини литки.

Згадуючи про плахти чи спідниці, забуваєте про підтичку. А в народньому строю з центральних земель плахта чи спідниця сягають трохи

Дівчина в народньому строю
з Полтавщини

Folk costume of the Poltava region нижче колін, зате з-під них ще визирає край підтички, на долоню завширшки. Звичайно він прикрашений вишивкою, що відповідає своїм узором до вишивки на полику й рукаві.

Отже цілість нашого строю дає продуманий мистецький ефект. Про це повинні пам'ятати постановки наших театральних вистав! Відомостей про стилевий народній стрій можна зачерпнути зі світлин і рисунків. А й наша референтура народнього ми-

стецтва заплянувала такі покази й буде їх переводити в наших округах. А якщо комусь бракує цих відомостей, прохаємо звернутись до нас. Завжди радо порадимо! Ред.

ЛІТНІ СУКНІ

Головним правилом літніх суконь — це їх дводільність. Блюзка і спідничка, жакетик і спідничка — це те, що будемо бачити улітку. А коли й трапиться якась суцільна сукня, то до неї треба придумати камізелку, болерко або принайменше шаль. Таке правило!

Про те, що пояса вже не носимо в стані — всі знають. Для молодих і молоденьких він підсунувся під самі груди. А для середнього віку сповз на бедра. І тут може спочивати високо, в середині або й над колінами. Залежно, що кому личить.

Але суцільні сукні є. Це та гладка „шата“, що задомовилась від самого ранку до пізнього вечора. Її роблять тепер із гладкого матеріалу в ніжних кольорах. Крій її складніший, бо закріпленний гезкою вгорі.

А матеріали? Перше місце зайняв воаль. Але й інші прозорчі тканини поширились. Одні служать на цілу сукню, а другі на рукави. Можуть також стати провівними блузками поверх темних штанів. Зірка

ДІТИ НЕ ХОЧУТЬ ІСТИ

; Неохота до їжі справляє матерям багато клопоту. Головним правилом тут є добрий розподіл харчування впродовж дня. Та й відповідно зложений стравоспис.

Але є й багато дрібних моментів, що їх слід узгляднити. Наприклад — не накладати дитині багато їжі на тарілку. Адже її вимоги невеликі! Тому краще наложити всього трохи, щоб була різноманітність. Коли дитині смакуватиме, тоді вона попросить більше.

Привчайте дитину доволі скоро орудувати вилкою. Цей новий інструмент заохотить її до кращого вживання, навіть коли спочатку їжа розсипатиметься.

Юшку й молоко слід подавати в горнятках із вушком. Дитині легше випити рідину ніж добувати її ложкою з тарілки.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ, 1966

- Ukrainian Woman -

Do You Understand Today's Teen-Agers?

Adolescence has always been and probably always will be a paradox. Its most outstanding characteristic is an almost day-to-day fluctuation of thoughts, moods, and behavior. This is a symptom of the battle going on within the individual — physically, mentally, emotionally, and spiritually — between the subconscious desire for the childhood to which he cannot return and the more or less conscious longing for the adulthood which he has not yet attained. Faced with uncertainties, the teen-ager searches for a sense of identity, for his own inner self.

Any period that involves as many adjustments, and lasts as long as adolescence does in our culture, is bound to have emotional ups and downs. When parents accept this unevenness as an inevitable part of normal growing up, instead of getting all choked up by feelings of either guilt or censure, the adolescent has the best chance to work out his own solutions. What he needs from his parents is the assurance that they are standing by. Parents need not — and should not — expect to “understand” everything that their boys and girls are going through. But it helps if they recognize the signs of growth, and are patient. It helps if they can keep their reminders, requests and demands to a minimum. It helps if they can state their reasons plainly and discuss them with their sons and daughters. And it helps, too, if on the important occasions when they feel they have to, they stand by their decisions. Young people at this age need reasonable limits and firm “No’s” at times.

Today's average teen-ager is no more sure of himself than his parents were at his age. In many ways he is even less certain of

what he may become, because the choices for his future are so much more diverse.

How and why do today's teen-agers differ from teen-agers of previous generations? For one thing, they have been much more affected by the drastic changes in their environment. There is now no area of information available to adults that is not equally accessible to youth. Youth is also exposed to a wider range of diverse adult views on religious, social, moral, ethical, economic, technological, and political problems.

For youth to have this wide range of information and to be aware of adult differences of opinion about various problems might possibly be good in itself.

The difficulty is that no generation of teen-agers has had less definite guidance to help them know what, of all this attendance of information, is true and what is false. The atmosphere of confusion, uncertainty, and a large measure of fear robs today's adolescents of the normal degree of security that they have a right to expect from the adult world.

The different kind of school experience is the second environmental change which makes today's teen-agers different. In school they become accustomed to thinking and speaking on their feet. They gain experience in orderly parliamentary procedure and become aware that through this democratic process not only can the minority be heard, but also, that it is their right to be heard. For the most part history is taught in relation to the development of ideas and governments over broad periods of time rather than as a conglomerate mass of dates to be memorized. Social studies courses make students aware of the social prob-

lems of our day. Extra curricular activities of various kinds, including sports, give them experience in co-operative teamwork.

The net result of the two environmental changes is that today's average teen-ager has caught up to the average adult with respect to general information and has the ability to express himself in the adult's own terminology. Consequently, a new basis of communication between youth and adults has come into being. Today's youth cannot be looked upon as innocent children. They must be regarded as an informed group on the whole, and, in many respects, experienced to a degree that was not true of earlier generations.

But it is not easy for them in our complicated, mechanized world. Their early contact with the outside world makes them feel grown up long before our way of living gives them the amount of independence they'd like to have.

Due to better nutrition, children mature physically sooner today. They may be really grown up, as far as physiological and mental development go, without showing other kinds of maturity. They switch back and forth between seeming capable one minute and childish the next.

Youth needs the guidance of adults to share with them their wider experiences and knowledge. These adults, who are often specialists in their fields, need to be available to try to answer youth's questions or to translate into specific terms their groping search for the meaning and purpose of some experience. Some teen-agers may be mature enough to state that they are looking for a “philosophy of life.” Others will be asking, “Who am I?” “Why am I

Mrs. Mary Lesawyer, President of 72 UNWLA Branch

BRANCH 72 PRESIDENT

Mrs. Mary Lesawyer was born in Shamokin, Pa., an old Ukrainian center of upstate Pennsylvania. Gifted with a fine singing voice, she made her first public appearance with the local Ukrainian church choir, and was encouraged to study voice and piano by the late Helen Konstankevych Weiser, daughter of the parish priest and herself a music teacher.

The talented young singer continued her studies in New York, where she studied voice and repertoire with the late Frank La Forge and Leon Carson. During her stay in the city she became a soloist with the Holy Trinity Church. Later, she became a member of the New York City Opera Company. Her most successful roles were in "Der Rosenkavalier," "Ariadne auf Naxos," "Gianni Schichi," "La Traviata," "Carmen," "The Medium," and "Figaro." She also appeared in the world premieres of

here?" "What kind of grownup do I want to be?" "What do people expect of me?" This quest for life's real meaning is the central concern of the adolescent, whether he is conscious of it or not.

Pauline Oleksiw

"The Good Soldier Schwiek," "The Crucible," and "Wings of a Dove."

Mrs. Lesawyer has given many guest performances. As a guest artist she sang in several American cities, and appeared at the Brussels World Fair in "Suzannah" by Carlisle Floyd. She also performed at the famous Opera Festivals in Puerto Rico.

Mrs. Lesawyer is equally popular in Ukrainian communities, having appeared in the operas "Katerina," "May Night," "Kozak Beyond the Danube," and the world premiere of "The Witch" by P. P. Ouglitsky, staged in Carnegie Hall in 1964. She has also recorded two albums of Ukrainian songs.

Mrs. Lesawyer's association with the Ukrainian National Women's League is a long happy one. She appeared in a program at the XIII UNWLA Convention in Philadelphia and cooperated eagerly and enthusiastically in the creation of New York's UNWLA Branch 72, which is made up of American-born members. For many years she served as Vice President and Membership Chairman of the Branch, helping to foster such programs as the popular Musicals to give talented young performers their first opportunity to appear publicly.

With her recent election to the Presidency of Branch 72 we can certainly look forward to many more years of the Branch's growth and development.

CONFERENCE ON UKRAINIAN-AMERICAN YOUTH

A Conference on the topic "Youth needs to know" was presented by UNWLA Branch 89 of Kerhonkson, N. Y. at the "Soyuzivka" Resort on April 23, 1966. The program included several speeches, films, and a panel discussion.

The Conference was suggested by the Branch President, Mrs. Pauline Oleksiw, a high school teacher and an authority on family education. Her approach to teenagers is reflected in an article in this issue.

UNWLA PROJECTS

The Study Days of the National Council of Women, presented on April 28-29 in New York City, had as their main topic — the responsibility for the younger generation, with discussion sessions revolving around the various projects which had been worked out by member organizations. The Ukrainian National Women's League described the following projects:

2. Work with Teen-Agers

In order to enlist the activity of teen-agers in community affairs, UNWLA branches began to conduct recreational programs designed to fulfill their interests.

Experiments in presenting lectures accompanied by films or slide-projections, usually conducted on Sunday afternoons, were enthusiastically received. Lecturers were invited to these gatherings and frequently the teenage members of these groups related personal experiences of travels or vacations.

Several UNWLA branches conduct modern dance courses. These gatherings provide an opportunity to discuss and acquire good social manners. Such activities enable teen-agers to develop correct social behavior.

3. Work with Graduates

High school and college graduates should be enlisted into community affairs. In the larger Ukrainian-American communities, UNWLA branches conduct graduate get-togethers at least once a year. This is usually a dinner accompanied with entertainment. At this time, the head of the local UNWLA branch greets each young person, encouraging him to participate more fully in community life.

This get-together provides an opportunity for UNWLA members to meet the graduates and at the same time for the graduates to meet friends from other schools.

Each branch of UNWLA has an up-to-date list of graduates who have attended such meet-

Board and members of 72 UNWLA Branch:

First row from left to right: M. Ricket, S. Koty, M. Lesawyer, President, M. Demey, past President, M. Dushnyck, Hon. President, A. Kosciw, R. Polche, A. Bezkorowayny. Second row: A. Hayda, S. Klawnsnik, A. Redosh, D. Chupa, S. Karp, D. Pifko, N. Sawicki, A. Wasylciow, A. Harrison, M. Pressey, C. Sharabura. Third row: A. Wasilkow, M. Koval, S. Husiak, O. S. Liteplo, O. Zurawel, M. Meleta, K. Lucyshyn, L. Bochonko, H. Prociuk, J. Lys, S. Buska.

Report of 72 UNWLA Branch in New York City

The activities of Branch 72 of the Ukrainian National Women's League keep increasing with each passing year. The highlight of their many accomplishments was the active participation of Branch 72 representatives in the UNWLA 40th Anniversary convention last year.

The knowledge gained from this memorable event will be clearly reflected in future programs and gives promise of accelerated progress in the coming year.

Charity Event

Among the various cultural, educational, welfare and social programs contemplated, the members at present are actively engaged in preparing for their annual charity event.

ings and follows their further progress, frequently inviting them to participate in community activities.

Our representative at the Conference "Who Cares," which will convene on April 28-29 at the Astor Hotel in New York City, will be our President Mrs. Stefania Pushkar.

On Saturday, May 7, 1966, the Princess and Royal Ballrooms of the Hotel Americana, N. Y. C., will be the setting for the Branch 72 dinner and dance. The dinner and dance committee with Mary Lesawyer, chairman, and Rosalie Polche, co-chairman, assisted by Ann Bezko, Irene Czarnecky, Anne Hayda, Olga Zurawel and Herta Bereza, is working diligently towards a successful affair and extends a cordial invitation to all sister branches and friends to attend. A raffle is planned and many wonderful prizes will be given away. Proceeds realized from this raffle will go to the UNWLA Scholarship Fund, the Sichovi Striltsi, and to the National Welfare Fund of the Ukrainian American Veterans.

Officers Elected

At the annual meeting of Branch 72 held at the Ukrainian Institute of America on January 18, the following were elected to office: President, Mary Lesawyer; Vice-Pres., Olga Liteplo; Rec. Secy., Irene Czarnecky; Corr. Secy., Rosalie Polche; Treas., Marie Ricket; Asst. Treas., Ann Redosh.

The new committee chairmen are as follows: Honorary President and National Council representative, Mary Dushnyck; Organizational, Ann Bezko; Public Relations, Mae Demey; Cultural, Theodora Pifko; Program, Olga Liteplo; Educational, Mary Tollock; Ways and Means, Ann Dachuck; Welfare, Sophie Kotyk; Press (English), Olga Zurawel, Sylvia Karp, Mary Pressey, (Ukrainian) Helen Prociuk; Hospitality, Nettie Sawicki; Social, Mary Meleta; Historian, Stella Klawnsnik; Auditors, Mary Koval, Anne Tarrison, Adele Wasylciow, (alternates) Stella Buska, Anne Hayda.

The membership presented charms to both Mae Demey, the outgoing President, and Ann Bezko, retiring Treasurer, for their years of faithful service to Branch 72.

Rosalie C. Polche

A leader does not say "Get going!" Instead, a leader says "Let's go!" and leads the way. A leader does not walk behind with a whi, but is out in front with a banner.

Ніна Наркевич

Четвергова свічка

Оксанка сумно сиділа в своїй кімнаті, коли почула дзвоник. Що робити? Мамуся пішла до шпиталу, куди нині рано відвезли тата, а Оксанці наказала бути в дома та не відчиняти дверей. Хтось вперто дзвонив і що далі, то дужче. Оксанка підбігла до вікна, відхилила завіску, виглянула. То була Варка, сусідська дівчинка. Вона побачила Оксанку, підбігла до вікна.

— Оксанцо! Чом не відчиняєш дверей? Я прийшла довідатись, чому ти в школі не була. Ходи на вулицю, пограємося, а тоді, як тебе мати відпустить, підемо до церкви. То ж нині читають Євангеліє про муки Ісуса Христа, чи ж ти це забула?

— Не можу, Варко, мама наказала вдома бути. В нас біда; тата забрали нині до шпиталу. Завтра операція... Бідні тато! Їх дуже покалічило чиесь авто, як вони верталися з роботи. — Очі Оксанки налили сльозами. Безжурне личко Варки захмарилося.

— Ось, воно що! А я думала, чом ти до школи не прийшла... ну, та тобі не до забави зараз, але до церкви підемо — а далі дуже врочисто додала — і обов'язково ти мусиш свічку додому принести. Бабуся все каже берегти цю свічку цілий рік; як хто хворий, то треба її світити й молитися, щоб хворому Господь допоміг... Розумієш Оксанко? — і захоплена цією думкою Варка провадила своє: — Ось ми підемо з тобою, а завтра, як буде в твого тата операція, то засвітимо свічки: ти свою, а я свою, та будемо гаряче молитися і все буде добре!

Оксанчині оченята засвітили надією.

— Добре, Варко, підемо до церкви. Мама до вечора вже будуть в дома, то я думаю, дозволять мені літи, а може й самі з нами підуть!

Дівчатка погмоніли ще трохи та розійшлися. Ввечорі вони разом пішли до церкви з Варчиною бабунею. Оксанчина мама злягодила вечерю, але сама знов поїхала до шпиталу, бо татові було недобре. Оксанку вона відпустила до церкви.

„Сумний в нас буде Великдень цього року без нашого любого тата“ — потихеньки журилась Оксанка.

Вечір був теплий і гарний. З темного неба світили зорі, місяць заливав світлом вулиці... В церкві було врочисто, священник так гарно читав Євангеліє, відправа була довга, гарно співав хор: „Слава терпінням Твоїм, Господи!“

Оксанка стояла зі свічкою в руках і словки все набігали на її очі. Вогник свічки то спалахував яскравіше, коливався то починав тихо-ясно горіти. Так і щира молитва дівчинки то наповнювалась розпучкою, то вірою, що Господь допоможе її батькові перенести операцію. Бабуся відпустила Варку до Оксанки почувати, щоб їй не було сумно самій, бо мама все не поверталась зі шпиталу.

— Не журися, Оксаночко! — потішала Варка свою товаришку. — Дивись, твоя свічка ні разу не згасла як ми йшли додому. Це добрий знак!

На ранок дівчатка не мали навчання в школі. Вони побігли за місто в лісок, де вже починали розцвітати проліски. Наєбирали невелику китичку квітів, наламали гілочок верби та повернулись опівдні додому. Операція мала бути після полудня.

Не сміялися, не жартували дівчатка, а по обіді засвітили свої четвергові свічки, поставали на коліна перед іконою та молилися, міцно й гаряче.

— Я певна, що все буде добре, — потішала свою товаришку Варка.

Десь перед вечерею повернулася додому Оксанчина мама, заспокоєна й щаслива.

— Хвалити Бога, операція перейшла добре. Лікар каже, що ж так буде і далі добре, то за тиждень ми зможемо забрати нашого тата додому.

— Мамусю, — Оксанка пригорнулася до мами, — то свічка ота, страсна, четвергова свічка допомогла, — прошепотіла на вухо до мами дівчинка.

Мама погладила Оксанку по голівці, поцілувала Варку:

— Це віра ваша та молитва допомогли нашому татові перейти операцію... — а дівчатка додали собі — „і четвергова свічка“...

— І четвергова свічка — повторила за дівчатками мама.

Ніна Наркевич

НА ПРОВЕСНІ

Коло хатки пташечки
злетілись гуртом,
Жалібно благають
під нашим вікном:
„Вже тобі подумати
про нас — слухний час!
З'їли ми в полях
наш зимовий запас“.
Пісенька смутна в них:
„Цінь, ціріль — кинь нам
Крізь віконце крихотки.
Кинь же, кинь же, кинь!“
Хустинку нап'яла я,
у садок мерщій!
На дощинку висипала
весь сніданок свій.
Їжте, мої любі!
Живіть до весни!
Хутко минуть холод,
сніги навесні!
Як сонечко стане
добре пригрівати,
Будете ви й іншої
пісеньки співати!
„Чі-рі, чі-рі, чі-рі,
чі-рі, чвір і чвір!
Звеселить та пісня —
наш зелений двір!“

Лідочка грається сірниками

Скільки то мама не напам'янала б, а все таки Лідочку до тих сірників тягне, тай тягне. От, хоч би й сьогодні. Якраз нікого в хаті нема. Мама на праці, а татко в гаражі щось там стукає біля авта. Добра нагода пошукати сірників і погратися ними. От Лідочка нишком-тишком шукає по всіх усюдах (бо ж сірники перед нею ховають). Аж у самім куточку, в кухні, на шафі таки знайшла добре заховану коробку.

Злізла з крісла і подалась у лазничку. Ага, ще щось: із сміття взяла кілька куснів паперу. „Ото буде гра“, — втішалась. Ще, мов той малий лиходій, розглянулась довкола, бо, ануж — хтось несподівано, тихо надійшов до хати.

— Ні! Вона тут сама! Яка радість!

І ось черк! — перший сірник загорівся. А від нього фу-фу-фу розгорівся і скрутив паперу. О! Як гарно полум'я горить! Чудесно! Та скоро догоряє. Недопалок кидає Лідуса за ванну; там певно ніхто його не знайде.

Так іде гра. Сірник за сірником, а від сірника запалює папір, держить перед носом, любується. В одній руці в неї папір, а в другій коробка з сірниками. Лідочка така зайнята, так тішиться новою іграшкою — розчервонилась від духу і радості. Ось, як високо стріляє полум'я від цього великого кусня паперу!

Коли нагло, що це? Ох, заблизько присунула горючий папір до коробки і в одну мить ока: ш-ш-ш-трісь-трісь! Ой горе! Всі головки сірників у коробці загорілись! Бухнуло високе полум'я.

Перелякана дівчинка не знає, що робити, тримає горючу коробку в руці, дує на страшну полумінь, але — але вона ще дужче, ще вище стріляє, її годі загасити. Тут вже чує біль в пальчиках, печення. Кидає коробку на підлогу, ба, а вона там дальше горить. Що його робити? Боже, Боже! Ні кричати, ні кликати когось. Страх! Стоїть безрадна, мов укопана на місці.

По хвилині якось цей вогонь

став пригасати. Глянула Лідочка, а там, у цераті на підлозі отака чорна діра вигоріла.

„О-го, вже не замаже свого поганого вчинку, всі дізнаються, що вона зробила. То бодай недогарок коробки кину за ванну“ — подумала. До того ще почула прикрий біль у пальчиках. Глянула, а її руки, засмалені, розчервонілись. Розплакалась Лідочка, побігла в кімнату і лягла на софку.

Прийшла мама з праці. Що це таке? — питається сама себе. —

Кидає коробку на підлогу, а вона там дальше горить...

Тут чути якийсь дим, згар! Боже мій, може наша хата горить! Бігає бідна по кімнатах, заглядає у кожний кутік. Не видно вогню. Кличе татка з гаражу. І обидвоє батьки шукають за причиною диму в хаті. Аж вкінці в лазничці знайшли все, що там Лідочка накоїла.

— А де ж вона? Заглянула мама у спальню, а там на софці, звинена в клубок, вона спить. Але як виглядає! Волосся сплуталось, личко земурзане чорною саженою. А ручки, Боже мій! Почервонілі, печені, вже вибігли на пальчиках піхуриці! Що то вже більше казати? Зажурились і татко і мама. І що його робить з неоправною дівчинкою?..

Лідочка збудилась і в плач:

— Мамо, мамусю, я вже більше цього не зроблю! Прощу мені простити! Я даю слово чести, цього вже не буде, ніколи, ніколи!

Коли мама мила і заклеювала плястрами її пальчики, вона не переставала плакати і з болю і з сорому, та жалю, що своєю немудрою іграшкою стільки прикрощів батькам зробила. Якось ним разом батьки не покарали її. Вона вже була досить покарана попеченими пальчиками і соромом.

Ба, але на цьому ще не кінець. Нова біда вчепилась Лідочки, коли її старша сестра Таня прийшла зі школи і про все довідалась. Ой мала ж вона, наслухалась від сестри!

Від тепер, буває, не вспіє ще Лідочка сісти у куточку, як уже Таня назирцем за нею. І як не нагримає:

— А ти, Лідко, що тут робиш? Вже знов хочеш гратись сірниками? Хочеш хату спалити?

Г. Чернобицька

КОЛИСКОВА

Люлі-люлі-лі.
В голубій імлі
на легкім крилі
линуть з далини
до дитини сні.
Люлі-люлі-лі.

Сплять жучки в землі,
білочки в кублі,
а дітки малі
в ліжечках, теплі.
Люлі-люлі-лі.

Донечку люблю,
крихітку мою,
світлого життя
їй в Христа молю.
Люлі-люлі-лі.

„Дай думки ясні,
дай дзвінки пісні,
руки золоті“ —
у Христа молю.
Люлі-люлі-лі.

В голубій імлі
на легкім крилі
линуть з далини
до дитини сні.
Люлі-люлі-лі.

Вісті з Централі

Річний листок (квестіонар) за 1966 р. ще не всі Відділи надіслали. А Централія повинна мати перегляд нової Управи й адреси нових її членів. Тому прохаємо негайно його вилловити й надіслати якнайскорше з усіма погрібними даними.

З нагоди 10-тих роковин смерті першої голови СФУЖО бл. п. Олени Кисілевської розсилаємо їй присвячену доповідь пера Ірини Пеленської. Радимо влаштувати святочні сходи, доповнивши програму ще спогадом контроїсь із її співробітниць чи сучасниць, що живуть між нами. Це буде гідний поклін пам'яті цієї визначної громадянки.

З нагоди Окружних З'їздів виявилось, що нові члени не мають **вказок СУА**. Радимо Відділам доповнити цей брак, домагаючись у Централі відповідної кількості вказок для нових членок. Нові Відділи повинні разом зажадати їх для всіх своїх членок.

Дописи про працю Відділів до Нашого Життя повинні бути писані лиш на одній сторінці паперу. При обостроронньому дописі треба його переписувати, а це не тільки спричинює додаткову роботу, але й допускає помилки або пропусчення.

Фонд Зв'язків і Репрезентації матиме багато витрат у цьому році з огляду на дві Конвенції, що стоять перед нами. Перша — це конгрес Міжнародної Жіночої Ради у Тегерані (14.-26. травня) і конвенція Ген. Федерації Жіночих Клубів (5.—10. червня) у Шикаго. Тому прохаємо надсилати пожертви на цей фонд. Представниці українського жіноцтва повинні репрезентувати нас на цьому форумі.

Екзекутива СУА

ГРОМАДЯНКА

з 1946—1950 рр.

5 чисел коштують 1 дол.

Замовляти в Централі СУА.

Вітаємо!

Знов округа Рочестеру прислала перегляд новоприєднаних членок. Хоч Відділи її розкинені на великому просторі, проте списки прийшли на час. Який гарний доказ впорядкованости і співпраці!

Подаємо імена й прізвища нових членок округи Рочестеру і вітаємо їх у нашій організованій сім'ї!

19 ВІДДІЛ СУА, АМСТЕРДАМ, Н. Й.: Анна Семчук

47 ВІДДІЛ СУА, РОЧЕСТЕР, Н. Й.: Ольга Малаховська

49 ВІДДІЛ СУА, БОФАЛО, Н. Й.: Павлина Гавришко

57 ВІДДІЛ СУА, ЮТИКА, Н. Й.: Анна Бекерська

Катерина Готман

Дзвінка Карп'як

ЕКЗЕКУТИВА СУА

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Вишивані Вечерниці

У великій залі Українського Нар. Дому дня 5 лютого 1966 р. відбулися Вишивані Вечерниці, що їх щорічним звичаєм улаштує Окружна Рада СУА в Нью Йорку.

П-ні Глорія Марія Папроцька, дочка п-ства С. і О. Папроцьких із Ньютавну, Конн., була вибрана королевою вечерниць. Глорія-Ярослава бе-

ре активну участь в українському громадському житті, а також є студенткою Стейтен Айленд Коммюніти Каледжу. Її мати п-ні Папроцька є активною членкою 73 Відділу СУА у Бриджпорті. Пп. Христя Юзків і Дарка Баран, обидві студентки, були вибрані царівпими. Мати п-ни Баран є активною членкою 1 Відділу СУА в Нью Йорку.

Признано такі нагороди за найкращі вишивки:

Перша нагорода — пп. С. Данилович, М. Васків і О. Кандюк (82 Відділ), пп. М. Романів і Г. Болонна (73 Відділ.), п-ні О. Марків (66 Відділ.).

Друга нагорода — пп. М. Мороз, Нью Йорк, пп. С. Бурий, М. Жеребецька, О. Папроцька (73 Відділ), п-ні Н. Данилишин, Пласт.

Третя нагорода — пп. С. Папроцька (73 Відділ.) і п-ні М. Оберашин.

Нагороди за блюзки — пп. Л. Абрамюк, У. Кебало, С. Бойко, О. Назарева, М. Сливка, А. Балицька, Л. Балицька, О. Діба, А. Андрейко.

Вишивані чоловічі сорочки — панове: Дупак, Романів, Явдошин і Оберашин.

Присутніх гостей було поперх 400 осіб. Забавовому Комітетові у складі пп. В. Бачинської, І. Бенцаль, О. Гентиш, Г. Гошовської, І. Падох, М. Ржепецької, О. Соневницької та п-ні К. Колянковської, імпрезової референтки СУА-Нью Йорк, що очолювала Комітет, належить шира подяка. На

НАШІ ПОБАЖАННЯ

З приводу радісних родинних подій у наших членок — пп. інж. Лідії Дяченко, Ірини Сеньківської і Марії Сохацької — себто вінчання їх дітей, складаємо замість побажань 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Управа 20 Відділу СУА у Філадельфії

НА ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ

Постановою XIV. Конвенції СУА постав при Відділах СУА Фонд Наглої Потреби, що служить для сусп. опіки Відділів. Пожертви на той фонд будемо подавати в міру, як Відділи їх зголошують.

10 Відділ СУА, Філадельфія:

Замість квітів на могилу бл. п. Олени Бурачинської і бл. п. Стефанії Соневицької складає 10 дол. на сусп. опіку Відділу

Іванна Гентош, Філадельфія

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ, 1966

подяку заслужують також усі Відділи СУА, а також окремі членки та прихильниці.

О. П.

Річні збори 1 Відділу СУА

Дата: 18. грудня 1965.

Збори відкрила голова п-ні К. Пелешок молитвою.

Президія зборів: п-ні Оля Сливка, голова, п-ні Павлина Смеречинська, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні К. Пелешок, голова, п-ні О. Куровицька, містогорова, п-ні Л. Гой, кор. секретарка, п-ні А. Кумфорт, касієрка, та референтки: п-ні О. Рудик організаційна, п-ні Н. Хоманчук культ.-освітня, п-ні Я. Сулжинська імпредова, п-ні С. Лешко сусп. опіки, п-ні К. Папуга господарська і п-ні М. Лозинська пресова.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начисляє 54 членок, у тому 3 нові. У звіттовому році відбулося 10 ширших сходин. Відділ брав активну участь у всіх імпредзах Окр. Ради, співпрацював з Об'єднаним Укр. Комітетом, голова Відділу було рівночасно містоголовою в ОУКомітеті, як також написала історію 1 Відділу-основника до Конвенційної Книги СУА. Відділ був заступлений майже на всіх бенкетах і ювілеях Метрополії. У Конвенційнім Бенкеті СУА взяв численну участь.

б) Культ.-освітня: Встановлено календарець імпред майже на кожний місяць року. В лютому відбулося Свято Героїнь, в березні Роковини Т. Шевченка, в квітні реферат про виховання молоді, в травні традиційне вже в нас Свято Матері, в жовтні „80-ліття Жіночого Руху“, в листопаді „Листопадовий Зрив“, а в грудні „Веселий Вечір“. Деякі імпреди були отримані з прийняттям, що його підготувала господарська референтура, та в яких брали участь теж запрошені гості. Про всі ці імпреди були окремі дописи в „Нашому Житті“.

в) Суспільна опіка: Продовжувано допомогу НТШ в Сарселі, що виносить дотепер 265 дол. На оголошення до Конвенційної Книги СУА зібрано 186 дол. На фонд „бабусі“ вплачено 60 дол. Дано на Служби Божі за померлі членки Відділу. Відвідувано хворих членок удома та в шпиталях. Фонди на суспільну опіку зібрано із збіркових ліст та з імпред Відділу,

П-ство Марія й Василь Пулк з Акрону, Огайо
Mary and Wasyl Pulk of Akron, Ohio, celebrated their
50th wedding anniversary.

що давали гарний дохід завдяки жертвенності деяких членок.

г) Фінансова: Всі зобов'язання до Централі вплачено повністю, як теж додаткові видатки, зв'язані з Конвенцією СУА, на пресовий фонд Н. Ж., вкладка до УККА, на коляду ЗУАДК, на радіо програму ОО. Василіян. Каса Відділу виказує 1,164.77 дол. приходу, а 936.38 дол. розходу.

Контр. Комісія в складі п-ні Головей, голови, п-ні Котлярчук і п-ні Савицької, членів, поставила внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі, що збори одногослосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Марія Головей, голова, п-ні Оля Сливка, містогорова, п-ні Леся Гой, рек. секретарка, п-ні Надія Когут, кор. секретарка, п-ні Анна Кумфорт, скарбничка. Референтками стали — п-ні Стефанія Рудик організаційна, п-ні Наталія Хоманчук культ.-освітня, п-ні Анна Сливка імпредова, п-ні Марія Анрушків виховна, п-ні Анна Баран сусп. опіка, п-ні Марія Лозинська пресова, п-ні Катря Папуга господарська, їй до помочі пп. Стефа Семушак і Марія Бартків.

Контр. Комісія: п-ні Стефа Лешко,

голова, пп. Марія Сирота і Ярослава Сулжинська, члени. Заступниці: пп. Михайлина Книш і Євгенія Керлайда.

На внесок новообраної голови збори одногослосно ухвалили іменувати почесною головою Відділу уступаючу голову п-ні Катерину Пелешок за її великі заслуги та довголітню жертвенну працю в нашій Відділі.

П-ні Пелешок подякувала за вирішення. Також новообрана голова п-ні М. Головей подякувала за довір'я.

Збори закінчено молитвою.

М. Лозинська
пресова референтка

АКРОН, ОГАЙО

Подружній Ювілей

Дня 29. січня ц. р. відсвятковано тут ювілей 50-ліття подружжя п-ства Марії і Василя Пулків. П-ні Марія Пулк, членка Союзу Українок Америки з дня приїзду до Акрону, була 21 років головою 7 Відділу СУА. Подружжя є членом 295 Відділу УНС, а п. Василь працював на різних постах в Управі Відділів УНС. Тепер є секретарем 295 Відділу УНС.

Ювілейні святкування розпочато в церкві Св. Духа в Акроні. Ювілейне

благословення уділив о. парох Тарас Дурбак після Богослуження, відправленого в намірі Ювілятів.

Банкет-гостину приготували сини Іван і Віктор та дочка Євгенія Прунер. Церковна зала була виповнена родиною, приятелями та членами СУА й УНС. Трапезу розпочато молитвою, що її провів о. парох Тарас Дурбак. У своїй промові вказав він на прикладне життя ювілятів та їх хосенну працю для Церкви й громади.

П. Михайло Філяс, у якого рука спочивав провід гостини, покликав до слова п-ні Брониславу Шмагалу, дружку ювілятки з-перед 50 років. П-ні Шмагала вказала на цінні прикмети п-ні Марії як матері, дружини й члена громади.

Сини й дочка подякували за любов й посвяту батькам. П-ні Е. Жеребняк, колишня членка Гол. Управи УНС, підкреслила працю секретаря за останніх 35 років. Родина Ювілятів — це родина УНС.

П-ні Марія, як голова 7 Відділу СУА впродовж 21 років, вказала незломність у переведенні намічених плянів і своєю вмілістю давати собі раду в прикрих справах придбала для себе гарний спомин та пошану.

Під кінець банкету промовляли Ювіляти. Заявили, що ціле життя працювали не для особистої почеси. Обидвоє виконували свої обов'язки батьківські та громадські, за що не належить особливе вшанування.

Всі побажали Ювілятам прожити ще довгі роки для родини й громадянства.

Многая Літа Ювілятам!

У. Б.

ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

Річні збори 11 Відділу СУА

Дата: 2. січня 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні Ніна Самокішин, вітаючи представницю Централі п-ні Осипу Грабовенську і всіх присутніх.

Президія: п-ні Осипа Грабовенська, голова, п-ні Ірина Скрипчук, секретарка. Коротке слово предсідниці було звернене до молодшого членства. Вона раділа цим приростом, що починається до відмолодження нашої організації. Досвід старших і енергія молодих дадуть напевне добрий вислід.

Звіти Управи зложили — п-ні Н.

Самокішин, голова, п-ні Анастасія Бойцун, секретарка, п-ні Емілія Панасюк, скарбничка, та референтки — п-ні Віра Струк, організаційна, п-ні Ольга Тритяк, культ.-освітня, п-ні Надія Гафткович, сусп. опіки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбув 10 ширших сходин і 8 засідань Управи. Відділ начислює 64 членки, однак на ширші сходини приходять лиш мала частина.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Відділ улаштував дві новорічні забави, Веселий Вечір, Літературно-мистецький Вечір, получений із виставкою картин, Вишивані Вечерниці, виставку нар. мистецтва в місті, прогульку на Світову Виставу в Нью Йорку, печення картоплі в Черчі, Дитячу забаву. Відділ брав участь у загальногромадських імпрезах та в Святі Жінки-Героїні, що Округа зорганізувала в Перт Амбою. Члени Відділу кожного року ходять із колядою.

Цю працю проводить малий гурт членок, що працюють дуже жертвенно. Серед дальшого членства відчувається байдужість і тому треба продумати якісь нові заходи, щоб притягнути загаль членок до праці.

в) Виховна: Відділ відкрив Дитячу Світличку. Записалось 13 дітей, а тепер відвідує її 7—8 дітей. Світличку провадить п-ні Катерина Ковшевич, фахова сила. Лекції відбуваються двічі в місяць.

г) Сусп. опіка: Референтка відвідувала хворих членок у шпиталі. Відділ має патронат у Німеччині (10 дол.) і допомагає „бабусі“.

г) Фінансова: Приходи Відділу вносили 3,089.09 дол., а розходи — 2,820.73 дол.

Контр. Комісія: Іменем її промовила п-ні Романа Мицик, яка ствердила, що книги Відділу знаходяться в найкращому порядку. Поставила внесок на уділення абсолюторії.

Дискусія: Присутні застановлялися над способами, як можна поновити програму та притягнути до співпраці менш активних членок. Були голоси, що Літ. Вечорі притягають публіку (Н. Самокішин), знов на думку інших треба покласти натиск на дитячі імпрези (Л. Сердюк). Також курс куховарства напевно притягнув би ширші круги жіноцтва (В. Струк). Предсідниця поручила це як вказівки для нової Управи.

Внесок Контр. Комісії на уділення абсолюторії пройшов одногласно.

Нова Управа: п-ні Оксана Микитин, голова, п-ні О. Тритяк, містогорова і пресова референтка, п-ні І. Скрипчук, коресп. секретарка, п-ні Е. Панасюк, фін. секретарка. Референтками стали — п-ні Віра Струк організаційною, п-ні Людмила Сердюк культ.-освітн. й імпрезовою, п-ні Надія Гафткович сусп. опіки, п-ні Богданна Осадца виховною, пп. Люба Мриглодська і В. Микитин господарськими.

Контр. Комісія: п-ні Ніна Самокішин, голова, пп. Уляна Коропей і Євгенія Онищук, члени.

Збори відкрила нововибрана голова, дякуючи за довір'я.

Ірина Скрипчук, секретарка

ДІТРОЙТ, МИШ.

Річні збори 23 Відділу СУА

Дата: 23. січня 1966 р.

Збори відкрила голова Відділу п-ні Марія Ясінська.

Президія: п-на Анастасія Королишин, голова, п-ні Катерина Хом'як, секретарка.

Звіти Управи зложили — п-ні М. Ясінська, голова, п-ні Батрин, містогорова, пп. С. Гудзінська, К. Квасницька і О. Дворянин, кор. секретарки, п-ні К. Хом'як, заст. рек. секретарки, п-ні Е. Кахній, фін. секретарка, п-ні К. Кішук, доглядачка хворих, П. Боднар, голова Комітету Підприємств.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбув 10 місячних зборів. Начислює більш як 100 членок.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На зборах відчитувано доповіді на організаційні й повчальні теми. З імпрез улаштовано Свят-Вечір, жалобні сходини в честь Ольги Басараб із відповідною програмою, про що вже була мова в журналі. Також відбуто 2 бінго, одне з писанками і пасками, а друге з українськими ляльками, що їх зладили члени Відділу. Під час вакацій відбулись 2 пікніки, на яких Комітет Підприємств подав смачний обід. На одному пікніку відзначено День Батька при допомозі гарної програми. Співав хор 23 Відділу під орудою п. Орлика. Дальше Відділ улаштував День Союзянки, що почався Службою Божою за здоров'я членок і панахидою за померлих, а закінчив-

Управа і членки 11 Відділу СУА в Трентоні:

Перший ряд зліва до права: Пп. Ольга Тритяк, містоголова, Оксана Микитин, голова, Людмила Сердюк, культ.-осв. реф., Ніна Самокішин, голова Контр. Комісії, Віра Струк, орг. реф., Люба Мриглоцька, госп. реф. Другий ряд зліва до права: пп. Стефанія Онищук, Василина Микитин, Марія Новак, Дарія Сенік.

Board and members of 11 UNWLA Branch in Trenton, N. J.

ся ширшими сходами, де всі присутні згадували про добрі діла тих, що відійшли у вічність. З ініціативи нашого Відділу спільно з іншими жіночими організаціями уряджено День Марусі Бек, про що вже була згадка в журналі. Після Конвенції СУА влаштоване чайне прийняття, на якому делегатки пп. К. Хом'як і А. Недвідь здали обширний звіт із перебігу Конвенції. Відділ брав активну участь у пікніку, що його уряджувала Окр. Рада СУА.

в) Господарська: Комітет Підприємств не лиш підготовляв обіди й вечері на імпрезах нашого Відділу, але з раменн Відділу підготовляв бенкети і заряджував кухню на пікніках парохії св. Івана Хрестителя.

г) Фінансова: Відділ мав 2,292.04 дол. приходів, а 2,059.39 дол. розходів.

Промова предсідниці торкалась проробленої роботи, за яку вона висловила Управі і членкам щире подяку.

Нова Управа: п-ні Марія Ясінська, голова, п-ні Павлина Батрин, містоголова, п-ні Ксеня Палер, рек. секретарка, п-ні Катерина Хом'як, заступниця, п-ні Катерина Квасніцька, фін. секретарка, п-ні Олена Дворянин, касієрка, п-на Анастасія Королишин, пресова референтка, пп. Софія Гудзінська, Анна Дембська, Ірина Козаченко, Текля Новак коресп. секретарки, пп. Ксеня Кіщук, Марія Честух

доглядачки хворих, п-ні Павлина Боднар, голова Комітету Підприємств, пп. Ксеня Ратушняк, Марія Честух і Ксеня Палер делегатки до Окр. Ради.

Контр. Комісія: пп. Текля Новак і Анастасія Недвідь.

Перевибрана голова п-ні М. Ясінська подякувала за довір'я і зложила окреме признання уступаючій касієрці п-ні М. Слупецькій та фін. референтці п-ні Є. Кахній за їх довголітню жертвенну працю, що її виконували від самого початку заснування Відділу.

По зборах відбулась гостина вдячності для Комітету Підприємств, що все гостить членок, а цим разом його погостили. Велике признання тому Комітетові зложили пп. М. Ясінська, А. Королишин і К. Хом'як. Голова Комітету п-ні Павлина Боднар щиро всім подякувала. Потім промовляли ще пп. К. Ратушняк, Д. Сеньків, А. Недвідь, Т. Новак, Ж. Кіщук та свідчили про своє прив'язання до 23 Відділу, що з нього вложили багато праці.

Катерина Хом'як, секр. зборів

ПІТТСБУРГ, ПА.

З діяльності 27 Відділу СУА

Цей рік, на жаль, не був аж таким активним, як він повинен би бути. Але в Піттсбургу не тільки Союзіві Українок Америки приходиться важ-

ко працювати, ту саму проблему мають і другі організації. Немає своєї залі, а церковною залею користуються і другі організації і не все можна плянувати так, якби ми того хотіли. Але, поминаючи всі труднощі, ми відсвяткували Свято Жінки-Героїні, взяли участь у панахидах по бл. п. Степанові Бандері і президентові української держави в екзилі бл. п. С. Витвицькому. Взяли участь в Українському Дні і влаштували в одному з павільйонів показ українського мистецтва. Замість осінніх вечерниць, членки подарували експонати на вигравку, що принесла поважний дохід.

Наш Відділ є членом Американсько-Українського Об'єднаного Комітету і все бере активну участь в їх починах. Членки нашого Відділу ввійшли в склад ділового Комітету концерту в честь Кардинала Йосифа Сліпого, що відбувся в одній із кращих заль Піттсбургу, а відтак ми влаштували прийняття для хору з Клівленду в числі 150 осіб.

Відділ вислав делегатку на 14-ту Конвенцію СУА в Нью Йорку. Членки взяли вірцеу участь у похороні нашої довголітньої членки бл. п. Катерини Козак, де голова промовила прощальне слово над могилою.

Це є перегляд праці нашого Відділу за 1965 рік.

Стефанія Голуб'як

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Вишивані Вечерниці 47 Відділу СУА

Заходом 47 Відділу СУА та Української Студентської Громади в Рочестері відбулися в дні 29-го жовтня 1965 року Вишивані Вечерниці, які викликали живе зацікавлення народною вишивкою. Деякі присутні пані вложили багато праці у вияві свого оригінального помислу, примінюючи нашу вишивку до модерних суконь, а саме: пп. Ярка Семанюк, голова Укр. Студ. Громади, Іванна Мартинець, Олеся Михайлюк, Христя Ковч та ще декілька інших.

Назагал треба признати, що Українська Студентська Громада в Рочестері вив'язалась із свого завдання надсподівано. Молодь взяла численну участь не тільки з Рочестеру, але і спонукала сусідні Студентські Громади до участі в забаві. Представники Українських Студентських Громад Бофала, Ютики і Сиракуз зложили свої привіти Управі 47 Відділу СУА, Українській Студ. Громаді в Рочестері та всім присутнім гостям. Аранжером забави був п. Любомир Зобнів, студент Університету в Бофало, що своїм умілим веденням забави зумів втягнути всю молодь до неї. Під час забави виступив квартет при 47 Відділі СУА під керівництвом п-ні проф. Орісі Костинюк у своїх оригінальних гуцульських строях.

Вишивані Вечерниці в Рочестері дали не тільки матеріальний успіх, але й моральний, бо Українська Студентська Громада зложила дяток у сумі 100 дол. на Катедру Українознавства. Після забави Українська Студ. Громада в Рочестері прислала листа до Управи 47 Відділу СУА, дякуючи за запрошення їх до співучасті в забаві і заявляючи все свою готовість до співпраці з Союзом Українок Америки.

Цим дописом хочемо заохотити ще й інші Відділи СУА до співпраці з молоддю — даймо їм нагоду заактивуватись, щоб у майбутньому вони могли перебрати провід в організаціях української спільноти.

Люба Шот, секретарка

ВИЛМІНГТОН, ДЕЛ.

Річні збори 54 Відділу СУА

Дата: 20. лютого 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні О. Гарванко молитвою і привітала п-ні О. Сипу Грабовенську, голову Окр. Ради

СУА. Присутні вшанували однохвилинною мовчанкою пам'ять членки Відділу бл. п. М. Новосельської.

Президія: п-ні Осипа Грабовенська, голова, п-ні Ірина Шерба, секретарка.

Протокол із минулорічних зборів відчитала п-ні І. Шерба.

Звіти Управи зложили: п-ні Ольга Гарванко, голова, п-ні Марія Матвійків, секретарка, п-ні Катерина Гусак, касієрка, і референтки — п-ні Лада Гусар виховна, п-ні Ірина Шерба імпрезова, п-ні Марія Танчук сусп. опіки, п-ні Тамара Книгиницька зв'язків, п-ні Олена Шатинська господарська, п-ні Ліда Гарванко пресова.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ має 33 членки. Відбулось 7 ширших сходин і 4 засідання Управи. На сходинах чи засіданнях членки обов'язані носити відзнаку СУА. Відділ брав участь в Окр. З'їзді (3 делегатки) і в Конвенції (1 делегатка).

б) Культ.-освітня й імпрезова: При Відділі існує хор, що його веде п-ні І. Шерба. Хористок 13. Проби відбуваються доривочно перед імпрезою. У звітному часі були 4 імпрези, на яких хор мав нагоду виступати. Вони були зреферовані в нашому журналі. Окрім того хор Відділу на запрошення СС. Василянок із Чесапік Ситі виступав на бенкеті з нагоди 50-ліття священства о. Івана Лебедовича.

в) Виховна: При Відділі існує Світличка, а її провадять пп. Л. Гусар і М. Корженівська. Діти виступали на Святі Т. Шевченка і на Просфорі.

г) Сусп. опіка: Відділ опікується „бабусею“ і передплачує Наше Життя. Референтки відвідують хворих. Улаштовано поминки на похороні членки, закуплено квіти. Всім членкам висилається картки на день уродин.

г) Зв'язки: Як щороку, так і цього влаштовано виставку нар. мистецтва в банку Делевар перед Великоднем. Полагоджувано англомовні повідомлення в радіо і пресі для реклями Базару.

д) Господарська: Придбано деякий інвентар. Улаштовано „дівич-вечір“ для членки, що виходила заміж. Проведено випродаж уживаного одягу. Окрім того влаштовувалося буфет, коли того було погрібно.

е) Пресова: Референтка провадить хроніку Відділу. Наше Життя перед-

плачує 18 членок. Написано три листи про працю Відділу.

е) Фінансова: Відділ пожертвував на інвалідів 20 дол., на будівельний фонд церкви св. о. Миколая у Вилмінгтоні 200 дол.

Контр. Комісія: Іменем її звітувала п-ні Єва Романишин. Стверджено, що книги ведені в порядку і тому поставлено внесок — уділити абсолюторію, що збори одногосно ухвалили.

Дискусія була дуже оживлена. Вона торкалась Фонду Наглої Потреби, як тепер зветься фонд сусп. опіки при Відділі СУА. Також обговорено господарку Світлички та вкладку членок у Відділі. В дискусії брали участь пп. Гусар, Трофименко, Глянянська, Дицьо, Гарванко.

Нова Управа: п-ні Ольга Гарванко, голова, п-ні Софія Цибак, містоголова, п-ні Марія Матійків, секретарка, п-ні Катерина Гусак, касієрка. Референтками стали — пп. Марія Майборода й Ольга Паранчак організаційними, п-ні Марта Трофименко культ.-освітньою, п-ні Ірина Шерба імпрезою, пп. Лада Гусар і Марія Корженівська виховними, пп. Марія Танчук і Анна Зарицька сусп. опіки, п-ні Тамара Книгиницька зв'язків, пп. Олена Шатинська і Софія Леськів господарськими, п-ні Ліда Гарванко пресовою.

Контр. Комісія: пп. Єва Романишин, Катерина Глянянська і д-р Ярослав Несторович, члени, п-ні Катерина Петеш, заступниця.

Внески: Ухвалено вислати на Окр. З'їзд до Філадельфії пп. О. Гарванко, І. Шербу і М. Трофименко. Устійнено піднесення вкладки до висоти 4 дол. річно і проведено одногосно ухвалу.

На закінчення перевибрана голова п-ні О. Гарванко подякувала за довір'я, а п-ні О. Грабовенській запровадження зборів. Збори закінчено молитвою. При перекусі членки ще довго гуторили.

Ірина Шерба, секретарка

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛІФ.

„Баль Українських Квітів“

Старанням 55 Відділу СУА відбулася дня 6. лютого 1966 р., в приміщенні Укр. Культурного Осередку гарна і корисна імпреза, присвячена місцевій дітборі. Около п'ятдесятеро дітей різного віровизнання у безжур-

ній та культурній атмосфері провело весело цей „баль костюмів“, що своєю барвистістю, задумом, стилем та програмою можна сміло зачислити до одної з найприємніших дитячих атракцій місцевої української колонії.

Велике признання належиться матерям за посвяту і вклад праці у мистецькій композиції та виконанні строїв. На вирізнення заслуговують костюми з українською та історичною тематикою. Вдоволені батьки та запрошені гості з подивом і радістю вітали презентацію поодиноких дітей під проводом п-ні Л. Маланчук, якій допомагали вчительки пп. Д. Чайковська і Н. Білоус та панянки-впорядчиці Леся Полотнянка і Калина Гірка. На початку діти виконали хорівід під звуки музики на українських пла-тівках.

Участь брали такі діти: Віктор Білоус, Ірка Білоус, Гриць Гнип, Ляриса Ємець, Наталка Пайда, Костик Романюк, Катя Шредар (історичні строї); Тарас Брікнер, Зірка Бульчак, Маруся Васильків, Юрко Вибачинський, Івась Захарчук, Анна Івашко, Христя Обух, Нуся Семчук, Павло Сизоненко (народні строї); Марко Буджик, Христя Полотнянка, Мирон Шинкірик (тваринки); Ліза Вестон, Ніна Криленко, Оля Лімонченко, Ірка і Марта Микитин, Христя Шинкірик (квіти); Люба Городецька, Петрусь Гнип, Юрко Ємець, Олесь Кривенко, Катря Маланчук, Гриць Наріжний, Христя Осадца, Люба Романюк, Юрчик Сиволап, Христя Яворська (постаті з казок); Оксана Сиволап, Мона Снлик (балерини); Тиміш і Олег Чайковські (чужоземці); Юрко Зазуля, Влодко Захарчук, Олесь Лімонченко, Володя і Микола Сизоненко, Вова Шинкар (різні).

В програмі діти вивели народні танки вміло та з успіхом. У сольових точках пописувалися Бульчак Зірка — гонивітер, Сиволап Оксана — балетний клясичний танок, Снлик Мона — балетний клясичний танок. Мистецьким виконанням танків займалася і підготувляла п-ні Марта Сіак-Олексишин. Було багато дозвілля та широї розваги. Очевидно, шасливі батьки мали нагоду потанцювати зі своїми маленькими донями та синками. Над усім своє „сторожке“ око держала голова Відділу п-ні Ірина Сіак, що своєю невсипущою енергією не мало причинилася до успіху імпрези.

Смачний буфет приготували членки Відділу і дівтора в перервах мала нагоду ласувати солодким. Організаційними справами та буфетом уміло займалися пані: Л. Балей, Н. Березовська, К. Брікнер, М. Гац, Н. Микитин, Н. Наконечна та А. Пайда. Богдан Захарчук уміло орудував патефоном під наглядом інж. В. Сіяка.

Ця вдала імпреза доказала, що наша дівтора охотно горнеться до свого рідного і є побажане, щоб такі зустрічі відбувалися частіше.

Д-р М. Снлик
пресова референтка

БАЛТИМОР, МД.

Вечір Лесі Храпливої

З рамени СУА відбувся 19. грудня 1965 р. Вечір Лесі Храпливої в Балтиморі, що був призначений для молоді, дітей і батьків.

Відкриваючи цей небуденний вечір у нашому місті, голова СУА мгр. Л. Лемішка привітала відому нашу поетесу й пластову діячку, а група пластової молоді — Юрко Зелинський, Ромко Кострубяк, Юрко Вацлавів, Ігор Лемішка, Орест Ганас, Лариса Саламаха, Лідія Сушко й Ірка Корж — дуже гарно прорецитували ряд уривків із творів поетеси.

Леся Храплива, як добрий педагог і виховник молоді, розпочала свій виступ із розповіді про мишку, яку вона привезла з собою з Нью Йорку і яка була засобом у доповіді про дитячу літературу для дітей на еміграції. Від твору до твору, від автора до автора мандрувала Л. Храплива зі своєю мишкою, що з захопленням і великою цікавістю слухала пластова й сумівська молодь та їхні батьки. В другій частині вечора Леся Храплива говорила про проблеми національного виховання молоді, наслідуючи й зупиняючись над різними аспектами цього складного питання, зокрема на чужині. Досить уваги присвятила також прелегентка видавничій справі ОПДЛ.

Леся Храплива має за собою вже великий творчий доробок. Почала друкуватись ще в 1938 р. у Львові в журналіку „Хліборобська молодь“. Досі написала вона дві книжки для молоді „Отаман Воля“, „У темряві“, збірку віршів „Іскри“ та десять збірочок для дівтори різного віку, не згадуючи вже про майже сто статей

на виховні теми, порозкидвані по різних журналах і часописах.

Тепер Л. Храплива вже дванадцятий рік редагує журналік пластового новацтва „Готуйсь!“, недавно почала редагувати журнал „Вогонь Орлиної Ради“ та входить до складу ширшої редакційної колегії журналу „Пластовий шлях“.

В усіх присутніх Вечір залишив дуже симпатичне враження, а його чи не найбільш позитивним було те, що в ньому спільно брала участь пластова і сумівська молодь.

Надія Зінкевич
пресова референтка

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Річні збори 64 Відділу СУА

Дата: 30. січня 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні Аполонія Книш молитвою і привітала приввних.

Президія: п-ні Ніна П'ясецька, голова, п-ні Марія Савицька, секр.

Звіти Управи зложили — п-ні А. Книш, голова, й усі референтки Відділу.

Діяльність Відділу:

а) Культ.-освітня й імпрезова: На ширших сходах виголошено цікаві доповіді. Влаштовано Свячене і Великодній та Різдвяний Базар. Як щороку, Відділ улаштував у жовтні виставку картин образотворчих мисткинь, що мала гарний успіх. Великої уваги вимагав новий почин, а саме — досліджування нашого історичного одягу. У висліді випрацьовано ряд історичних жіночих строїв, що їх введено в програмі бенкету XIV. Конвенції СУА. Цей показ мав великий успіх, що й широко відмітила українська преса.

б) Виховна: Відділ дбав про читання казок та висвітлювання фільмів для дітей. Улаштував курс модерних танків для підлітків.

в) Суспільна Опіка: Відділ вислав потребуємим в Європі понад 40 пачок. Около 1,000 дол. пожертв. вислано для студіюючої молоді, вчених та старших і немічних.

Нова Управа: П-ні Аполонія Книш, голова, п-ні Христіна Навроцька, містогорова і скарбничка, п-ні Марія Ржепечька, секретарка. Референтками стали: п-ні Софія Рожанковська організаційною, п-ні Оксана Сіак-Щур культ.-освітньою, п-ні Стефанія Салдан імпрезовою, пп. Дарія Цьвіль

та Ірина Волосенко виховними, п-ні Христина Воевідка мистецькою, п-ні Мирослава Вовкодав сусп. опіки, п-ні Ніна П'ясецька пресовою, пп. Люба Раковська і Марія Карпевич господарськими. Делегаткою до Об'єднаного Комітету Організації міста Нью Йорку вибрано п-ні Марію Карпевич.

Контр. Комісія: п-ні Іванна Рожанковська, голова, пп. Марія Даниш, Галина Гошовська, Марія Савицька, Ярослава Левницька — члени.

Збори закрила предсідниця, подякувавши Управі й членству за виконану в минулому році працю.

Ніна П'ясецька
ресова референтка

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

10-ліття 66 Відділу СУА

Дня 13. лютого ц. р. відзначив 66 Відділ СУА 10-літній ювілей свого існування.

Мимо безперервно-злосливого дощу, зійшлося цього вечора в залі укр. катол. церкви св. Михаїла понад 100 осіб. Окрім Союзнок із родинами прибули на це небуденне свято місцеві священики, представники громадських організацій, а також замісцеві гості, як о. декан Борса, парох із Джерзі Ситі та бріджпортський парох о. Шуст із дружиною. Не побоюючись зливної дощу й Союзнянки з 73 Відділу, що приїхали групою з Бріджпорту, щоб звеличати наш ювілей.

Банкет відкрила голова 66 Відділу п-ні Р. Яхницька, що привітала гостей і передала провід програми п-ні Гижій. Молитву перевів о. декан Борса.

Під час прийняття п-ні Гижя представляла делегатів товариств і визначних гостей, що підходили до мікрофону, складаючи привіти. Від місцевого Відділу УЖКА склав привіт і виголосив палку промову голова Відділу д-р Михайло Снігурович. Висловився з особливим признанням і подивом про активну і дисципліновану працю 66 Відділу СУА, а також і всього зорганізованого українського жіноцтва, з якого могли б собі брати примір інші організації. „Наколи б ми мали таких мужчин, як жінок — ми мали б сьогодні свою державу“.

Привіт від 73 Відділу СУА склала голова п-ні Чубата та від Сестрицтва Непор. Зачаття голова п-ні Музика.

Обидві передали грошовий дарунок для Відділу. Дальше слідували привіти: від Рідної Школи св. Михаїла п. Кошак, від спортивного товариства „Довбуш“ п-ні В. Вальницька, від Пласту п. Романюк, від Братства Св. Імени п. Гижий, від „Стейгової Організації“ п. Телюк, від СУК „Провидіння“ п. Яхницький та від СУМА п. Козюпа.

Всі бесідники видвигали видатну і жертвенну працю жіноцтва у Відділі впродовж 10 літ. П. Козюпа окрім признання і заохоти до дальшої праці з'ясував значення журналу „Наше Життя“, що стоїть на високому рівні, обгортає змістом усі ділянки суспільного життя і є необхідним у кожній українській хаті.

На увагу заслуговувала промова о. декана Борси — б. пароха Нью Гейвену, що підтримував погляд д-ра Снігуровича про жіноцтво. А відтак зупинився над вихованням матерів, що мають найбільший вплив на виховання своїх дітей. Тому в першу чергу матері мусять самі зрозуміти вагу релігійного і національного виховання, щоб у тім дусі попровадити своїх дітей. Вщеплення їм любови до традиції, до рідної мови — любови до нашої Церкви й народу дасть запоруку, що діти не зденаціоналізуються і не затратяться для українського суспільства.

О. Шуст схарактеризував всесторонню діяльність Союзу Українок ще з рідного Краю, а також і тут в Америці. Парох о. монс. Стах підкреслив заслуги Відділу та його розуміння і співрацю з церквою й іншими установами. О. Скульський оповів епізод із бразилійського життя, в яким представив патріотизм і войовничий дух бразилійської жінки та порівняв її з українською жінкою.

Відтак відчитано телеграми і письмові привіти.

Звіт із 10-літньої діяльності Відділу виголосила пресова референтка п-ні О. Томоруг. Вона виготовила його в двох частинах. У першій дала „Спомин про заснування СУА в Нью Гейвені“. Тут подала подрібноше факти; як організувався Відділ СУА в Нью Гейвені, якими людьми, серед яких обставин і скільки труднощів прийшлося побороти, щоб його заложити. Однак завдяки оптимізму та сильній волі основниць, вдалося не тільки вскорі Відділ заснувати, але й вдержати 10 літ і довести до роз-

витку. Ініціаторками були пп. Яхницька і Томоруг. Друга частина звіту — це „Діяльність Відділу від 1956 до 1966 р.“. Тут доповідачка подала вичерпний перегляд праці Відділу за 10 літ, що проявлялася в різних ділянках громадського життя. Зупинилася довше над хором „Ластівка“, що був гордістю Відділу. Окрім активності його в українському середовищі, хор став популярний на терені Нью Гейвену й околиць серед американців. Диригентка хору п-ні М. Гижя старалася виступи хору получити з показами народної ноші та з виставками нар. мистецтва. Розгортаючи мапу України, вона давала рівночасно географічне й історичне пояснення про Україну, її високу культуру, звичаї, обряди і т. под. Дальше п-ні Томоруг звітувала про внутрішню культ.-освітню й виховну працю Відділу, про заснування Дитячої Світлички і про діяльність суспільної опіки. Відтак перейшла на господарсько-фінансовий звіт. Фонди здобував Відділ переважно з продажів печива, з базарів, із добровільних датків, а частинно з імпрез. Приходи головної каси разом із касою сусп. опіки виказують за 10 літ суму 11,492.39 дол. З того, окрім найкращих видатків, призначених на потреби Централі і Відділу, розходовано все на добродійні цілі. Найбільші пожертви вислано на Фонд „Мати й Дитина“. Відтак пожертви залишенцям, хворим, інвалідам, сиротам і т. п., та на народні й церковні цілі та на різні установи. Також „Дар Любови“ Кардиналові Сліпому, даток на будову Українського Католицького Університету в Римі й багато інших. Розходи дали суму 11,444.54 доларів.

За всі ці поважні досягнення Відділу належить признання всім Союзнянкам, а в першій мірі тим, що впродовж 10 літ ідейно працювали в Управі. На спеціальне признання заслугове голова п. Ростислава Яхницька, під якої енергійним проводом впродовж шість літ Відділ дійшов до найбільшого розвитку. Не можна тут поминути й п-ні Ірини Гриневич, що так взірцево і з посвятою виконувала свої обовязки, як довголітня секретарка Відділу.

Наймилошою атракцією того вечора був виступ 12-літньої піяністки Зуні Козюпи, що відограла на фортепіані (Докінчення на обгорці)

Зінаїда Мірна

На початку 20-тих років з допомогою уряду та особистою підтримкою Президента Томи Гаріка Масарика засновано Український Вільний Університет, Високий Педагогічний Інститут ім. М. Драгоманова, Подебрадську Академію, українську гімназію і т. д. Прага стала центром, куди масово приїздила еміграція, а багато молоді переходило „на чорно“ чехословацький кордон. Старовинній бароковій Празі на березі широкої Велтави суджено було на чверть століття стати найбільшим центром української еміграції між першою і другою світовими війнами.

Івана Івановича прийняли як кандидата в секретарі Громадського Комітету. Потім він став директором канцелярії Педагогічного Інституту ім. М. Драгоманова. Зінаїда Мірна стала членом Українського Жіночого Союзу, що його засновано 12. червня 1923 р. з ініціативи групи жінок, на чолі з п-єю Ольгою Галаган, яка стала його першою головою, а Харитя Кононенко першою секретаркою. Але швидко після приїзду до Праги головою УЖС стала Зінаїда Мірна, завдяки її організаційним здібностям і вмінню притягати до праці людей. На зборах імпувала своїм спокоєм, витримкою, своєю обізнаністю із справами, ясністю думки. Але „свої“ люди на керівних постах нас завжди не задовольняють. Ми завжди намагаємось їх критикувати, замінити іншими. Така ситуація утворилась і з З. Мірною. Тоді вона спокійно уступила головство іншій. Сильна індивідуальність вміє відійти на бік, коли цього вимагають обставини. Головство в УЖС часово перейняли від неї інші, (від 1926-27, а потім частинно 1928 р.) аж поки всі переконались, що праця розвивається найбільш успішно, коли УЖС є під доглядом кермою Зінаїди Мірної. Її прохали повернутись до попередньої ролі голови УЖС. Від кінця 1928 р. до 1939 р. вона вже незмінно лишалась на цьому пості аж до того часу, коли за німецької окупації гітлерівська влада розв'язала УЖС Союз.

Чи не було в УЖС інших здібних жінок, що стільки років незмінно очолювала організацію З. Мірна? Були і здібні і дуже культурні жінки, але до ролі „головни“ з тієї чи іншої причини мало підходили. В одних була більша родина, інші мали службу і їм залишалось замало часу на інтенсивну громадську працю. Треті не мали в такій праці досвіду. Були й такі, що задовольняли всі вимоги, може навіть перевищували З. Мірну блиском красномовства, але були надто нервові, не мали її витримки й терпеливості. Зінаїда Василівна вміла поставити людей на належне їм місце і дати усьому навколо порядок і лад. Була громадською діячкою в найкращому розумінні того слова: спокійна, при

тому енергійна, з організаційним хостом. Вона ніколи не ухилялась від праці, яку рахувала потрібною для організації. „Дуже ділова“ — характеризує її Марія Павлівна Юркевич, яка знала Зінаїду Василівну з часів української державности в Києві. І дуже працювала, можуть додати ті, що з нею співпрацювали. Ніби для неї Юліош Словацькі написав слова свого вірша:

„Pracuj! I bądź dzielny — bo twój naród nie-
śmiertelny“.

До всього підходила вдумливо, кожную справу розглядала уважно і всяку роботу доводила до кінця. Не була динамічна, але була у своїй ролі провідницею епічно-домінуючою.

У багатьох навіть талановитих людей бракує витримки до терпеливої систематичної праці. З. Мірна вміла плянково працювати. Звідки вона знаходила на це час, це справді дивно, тим більше, що багато уваги приділювала домашньому господарству. Коли встигала так багато зробити, то у великій мірі тому, що вміла правильно розділяти свій час. Мала те, про що пише у творі „Психологія жінки“ проф. Гейсман: „Єдність психіки, гармонію внутрішнього життя“. Не мала якоїсь особливої оригінальності, гостроти і блиску. Але сила її була не в тому. У неї був особливий суспільний такт. У приватному житті вона не раз помилялась, але, дивна річ, там де це торкалось поля її діяльності, вона інтуїтивно вірно відчувала, кого на яке місце поставити в праці, щоб діло успішно розвивалось.

У 1929 р. Український Жіночий Союз став членом Ліги Миру і Свободи у Женеві, яка на домагання українських делегаток вислала протест проти суду над Спілкою України у Харкові. УЖС Союз організував Комітет допомоги голодуючим в Україні 1933 р., вислав протести проти винищення голодом української людности, писав та інформував чужинців про знищення прав людини під советами. Симон Петлюра у листі до Ю. Гуменюка 10. травня 1926 р. так характеризує становище в тілсоветській Україні: „Большевики здушили вільну пресу, всяке громадське життя, всяку ініціативу, щоб за допомогою монопольної комуністичної пропаганди зашелити нашому народові думку про комуністичну державність, як єдину одповідаючу інтересам українського народу. ... Фактично все це потрібно большевикам, щоб визискувати Україну з її багатствами для московського імперіалізму і завдань все-світньої революції“. Це було написано 1926 р. за часів НЕП-у. Потім прийшло гірше. За всім цим пильно слідкував і активно реагував УЖС Союз. Вислав протести проти пацифікації Галичини 1931 р. Ці голоси обурення не доходили до свідомости західно-європейських політиків, які, побачивши, що

совети на довго закріпились, почали змагати до визнання уряду ССРСР і нав'язувати з советами торговельні договори. А на „внутрішні справи“ в ССРСР примружували очі. В цей час французький прем'єр Ерріо поїхав до ССРСР, щоб на місці вияснити, як є з голодом в Україні? Йому показали „взірцеві колгоспи“ і, повернувшись додому, він запевняв, що ніякого голоду в Україні немає. А багато з тих, що бачили жахливу підсоветську дійсність, цинічно казали: „Там народ звик голодувати. У нас би такого бути не могло“. Правдиві голоси обурення і розпачу рідко доходили до матеріалістичного зачерствилого сумління. Але і в таких трудних обставинах з боку УЖСоюзу робилося все, що можна було зробити.

Український Жіночий Союз посилав одяг, взуття і літературу на Карпатську Україну. Давав матеріали про Україну своїм делегаткам на міжнародні жіночі конгреси. Приймав участь в Українському Жіночому Конгресі у Станиславові 1934 р., куди з Праги поїхали, як делегатки Зінаїда Мірна, Лідія Садовська, Софія Русова, Стефанія Нагірна. З Мірна виступила там із рефератом „Історія жіночого руху на Придніпрянській Україні“.

У 1937 р. УЖСоюз став членом Світового Союзу Українок у Львові і З. Мірну обрано до Ради Світового Союзу секретаркою.

При УЖСоюзі зорганізовано майстерню вишивок і її вироби посилали на різні виставки. Тим досягали подвійної мети. Поперше допомагали своїм немаєтним членкам дещо заробити в тяжкі роки безробіття, подруге робили українську пропаганду.

Мета Українського Жіночого Союзу була — об'єднати українських жінок, відірваних від рідного ґрунту, навчити їх працювати в організації, допомагати жінкам, дітям і молоді, нав'язувати зносини з міжнародніми жіночими організаціями, а передусім із організаціями тієї країни, де перебували. Тому УЖСоюз добивається представництва в Чеській Жіночій Національній Раді — найбільшій жіночій організації в Чехословацькій Республіці, на чолі з сенаторкою Памінковою. За підтримкою Памінкової З. Мірна дістала дозвіл відвідувати різні фахові курси в родинних школах м. Праги для 45 українських студенток. Ідальню УЖСоюзу теж можна було заснувати завдяки протекції впливової пані Памінкової. УЖСоюз добився представництва і в Чеській Секції Ліги Миру і Свободи, де можливо досягнуто найбільше, бо Ліга ухвалила протести проти процесу СВУ і „пацифікації“ Галичини. УЖСоюз нав'язав зв'язки з Чеським Т-вом „Пань і Дівек“, де приймали участь зі своїми експонатами. Але важко було налагодити співпрацю з т-вом „Єдність Слов'янських Жінок“ через надто сильні там русофільські впливи. Найбільше шкодила українцям дружина українського ренегата з Галичини Дмитра Вергуна, що була родом росіянка. Все ж росіянкам не вдалось цілком перекреслити культурних впливів, бо у Вечорі Слов'янських Танців у Празі брала українська танкова група, виступила якої щоранку мали вийнятковий успіх. Одного року югослов'янський посол, дивлячись із льожі на виконання мо-

лоддю українських танків, сказав: „Та невже це народні танки? Це є балет!“

За ініціативою Зінаїди Мірної, Марії Мартос і Ганни Приходько зорганізовано ідальню, яка швидко стала осередком українського культурного життя в Празі. Гроші на ідальню УЖСоюз позичив на сплату в Міжнародньому Червоному Хресті у Швейцарії і цей довг дуже скоро сплатив так, що то організація відмітила це з подякою. Крім недорогих смачних і свіжих обідів і вечер, немаєтним українським, а також деяким білоруським студентам постійно видавалась деяка кількість дарових обідів. За деяких студентів УЖСоюз платив також вписове до високих шкіл.

До ідальні УЖСоюзу, яка була в центрі міста, сходилося щодня багато людей. Там призначались ділові побачення, люди звертались туди за порадами. Там можна було почути всі останні новини. Навіть хто приїздив з чужих країв, заходив до ідальні для загальних інформацій. Відвідували ідальню приїзди з краю, з Канади, з ЗДА. Серед цих приїзди були — гол. редактор „Свободи“ д-р Лука Мишуга, підприємець Лисюк і інші.

Членки УЖСоюзу працювали спершу в ідальні безплатно, серед них і Зінаїда Василівна, яка була книговодом і скарбником ідальні. Це вимагало щоденних записів. Ця жертвенна праця і вмиле ведення справи перемогли всі труднощі.

При ідальні, яку називали жартом від літер УЖС (Укр. Жін. Союз) УЖАС (московське слово „жах“) були зорганізовані комісії — допомогова, бібліотечна, культурна, господарська. Тут була бібліотека, де часто відбувались відчити, проби театрального гуртка, скромні зустрічі при чаю, вечірки з невеликою програмою, літературні читання.

IV.

В рр. 1933—1938 виникла ідея Всеукраїнського Конгресу. Найбільше цією справою займався Віктор Приходько. О. Олесь, якого в'язали з В. Приходьком приятельські взаємини, написав комедію „Вилітали орли“, де назвав В. Приходька „батьком конгресу“ і де жартівливо були описані й деякі діячки Укр. Жін. Союзу. З. Мірній, що тримала високу престиж товариства, назва УЖАС, хай і жартівлива, не подобалась. А вже як це попало в літературу („Вилітали орли“) на Олесь пані розгнівались, одні жартом, а деякі поважно так, що Олесь побоювався заходити до ідальні. Коли це тривало досить довго, пані з ідальні переказали Олесеві: „Хай приходять. Нічого йому не зроблять“.

УЖСоюз допомагав дитячому притулкуві, влаштував національні свята. Як багато значив такий культурний центр у чужому місті на еміграції!

Оксана Лятуринська у статті „Червоний колір“ згадує, як УЖСоюз замовив їй для ідальні портрет Марка Вовчка. О. Лятуринська намалювала два. Один на зразок популярних народницьких образків, а другий із рідкісної знимки з часу перебування Марка Вовчка у Парижі, де вона нагадувала сфінгу.

— Прошу вибирати.

(Продовження буде)

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

(Докінчення зі ст. 30)

„Вальс“ Шопена, а також при власному акомпаніменті відспівала декілька українських пісень.

За естетичне прибрання столів — прикритих сніжно-білими обрусами, прикрашених вишивками й квітами, належить особлива подяка паням з Управи, а то пп.: Панкевич, Гриневич, Козюпі і Самсонюк. Вони самі не засіли до тих столів, а тільки безперервно доносили страви і трудилися коло кухні. Господарська референтка п-ні Березицька дістала призначення за жертвенну працю для Відділу.

П-ні Р. Яхницька зложила подяку промовцям за привіти, а також подякувала цілій Управі за гармонійну і дружню співпрацю, здисциплінованість та закликала все жіноцтво з'єднатись і спільними силами трудитись далше для добра організації і свого народу. Молитвою, що її перевів о. мбнс. Стах, та відспіванням національного гимну закінчено це незабутнє свято.

Добровільні датки з цього вечора в сумі 125 дол., вислав Відділ США на Український Католицький Університет у Римі. **Олена Томоруг**

ЛОРЕЙН, ОГАЙО

Андріївський Вечір 69 Відділу США

Дня 5. грудня 1965 р. зійшлися численно гості в залі Укр. Нар. Дому. Голова Відділу п-ні Марія Зубаль привітала гостей, що засіли при гарно накритих столах і прибраній залі.

Слідувала доповідь п-ні Марії Дейчаківської на тему „Андріївські звичаї в Україні“. Авторка опрацювала звичаї різних околиць, як Гуцульщини, Бойківщини, Буковини, Волині, Закарпаття і центральних земель. Далше виведено дві Андріївські сценки. Перша, пера д-р Євгени Єржківської, „Андріївський Вечір в Україні“, а друга „Як обходять Вечір Андрія в ЗДА“. Постановником обох сценок була п-ні Марія Пашин при співпраці п-ні Стефи Лучковської. Обидві пані на правду багато труду вложили в мистецьке оформлення сценок. Ворожіння при допомозі пиріжків і „модерний Андрій“ в Америці забавили й захопили всіх присутніх. Слід згадати, що Відділ притягнув до співпраці молодь, що взяла участь у виставі. Виступали такі пані: пп. Ольга і Віра Шуя, Наталя Василичин, Ірина Ганчарик, Лідія Болюх, Євгенія Ма-

За збірну пересилку

На початку 1965 р. ми подали 57 Відділ США в Ютиці, як приклад збірного вислання передплати Нашого Життя. У тому році кілька Відділів виконало це. А в 1966 р. можемо подати більше їх, що завдали собі такого труду. Це є справжній доказ уваги і дбання за журнал. Цей звичай вигідний також для членок Відділу, яким відпадає клопіт із пересилкою грошей.

У цьому році надіслали збірним переказом передплати такі Відділи:

- Від. 1 США в Нью Йорку (п-ні М. Лозинська)
- „ 2 США в Честері (п-ні А. Татарів)
- „ 3 США в Нью Йорку (п-ні М. Марусевич)
- „ 7 США в Акроні (п-ні Параскева Когут)
- „ 16 США в Мінеаполісі (п-ні Марія Панків)
- „ 47 США в Рочестері (п-ні О. Ганушевська)
- „ 57 США в Ютиці (п-ні Н. Лукашевич)

Подумайте над тим, дорогі Союзянки! Впорядкування передплати повинно ввійти у правильну господарку Відділу США!

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

ксимів, Маруся Микита, Ляріса Пашин. Роллю господині грала наша членка п-ні Анна Хованська.

Потім слідували гри і забави нашої молоді. П-ні Анна Хованська в ролі циганки-ворожки забавляла присутніх ворожінням і дотепами. Відбулись ще три виграші. Опісля при каві й смачнім солодкім, що про них подбала п-ні Ю. Шевчук, закінчено вечір. Усі розходились додів із приємним почуванням, що хоч скромно, але весело пройшов нам час у дружньому гурті.

Марія Андрійович, секретарка

ФІНІКС, АРІЗОНА

Свято Жінки-Героїні

Дня 27. лютого 1966 р. відбулися в залі української православної церкви святочні сходи в честь Жінки-Героїні.

Свято відкрила коротким вступним словом голова п-ні Марія Винничок і попросила присутніх вшанувати пам'ять наших Героїнь однохвилиною мовчанкою. Після цього рознеслися звуки пісні: „Гей, у лузі червона калина“.

Виступив д-р Ігор Шалаута, заявляючи з гумором, що хоч він ще не вступив до США, все таки радо бере участь у цьому святі і сильним голосом продеклямував вірш Богдана Лепкого: „У храмі св. Юра“. Потім п-ні Ірина Ломей виголосила з питомим їй виразом добре опрацьовану доповідь про наших Героїнь. Фортепіянове соло відіграла п-ні Зірка Цепинська, а п-ні Галя Попович продеклямувала вірш Олени Теліги: „Засудженням“. Свято закінчено гимном

„Боже великий, Творче всесильний“, що його відспівали всі учасники.

Програму прийняли присутні дуже прихильно й нагородили виконавців сильними оплесками. На святі було багато канадійців, що, як птаці у вирій, відлітають зимою зі своєї холодної півночі у соняшну Арізону. По програмі далекі гості при шедро заставлених столах знайомились із мешканцями Фініксу і живо обміювалися думками і поглядами про різниці свого поселення. Зате молодші й співучі співали стрілецьких пісень — одну по другій і вводили публіку в ніжно-сентиментальний настрій на згадку про давно-минулі часи.

З добровільних датків вислано 10 дол. на Фонд П'ятсот.

Д-р Домна Ясінчук

ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ У МІОНХЕНІ

Дня 26. листопада 1965 заходами Відділу ОУЖ Мюнхен-місто відбулася товариська зустріч із доповіддю інж. Оксани Дучимінської на тему „Життя і побут українських поселенців у Югославії“. Потім д-р Б. Микитюк дав змогу почути українські народні пісні югославських поселенців. На закінчення молодь ще виконала кілька пісень.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У Пам'ятковій Книжці XIV. Конвенції США у звіті з праці 57 Відділу США в Ютиці, пропущено прізвище голови цього Відділу в рр. 1962-63 п-ні Фаліни Войтович. За недогляд перепрошуємо.

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.

Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Замовляйте в Централі США:

Проліски	\$0.50	Забавки Мартусі	1.00
Золота Бджілка	0.50	В чужім пір'ї	0.50
Осіньне Листя	0.50	Spirit of Flame	\$3.50
Золоте Павутиння	0.50	Woman of Ukraine	1.00
Веселий Струмок	0.50	Творчий шлях Л. Українки	1.00
Срібна Зірка	0.50	Рівноапостольна свята Ольга	1.00
Сніжинки	0.50	На громадський шлях	1.00
Соняшний Промінь	0.50	Визначні жінки України	0.40
Снігова Баба	0.50	Городина й овочі	0.60
Щебетали пташечки	0.50		
Для Малят	0.60		
Ой, хто там?	0.80		

ЗАМОВЛЯТИ У ЦЕНТРАЛІ США

4936 N. 13TH ST.

PHILADELPHIA 41, PA.

ЛІТНЯ ПІВОСЕЛЯ

Виховна Комісія СФУЖО в Торонто дала ініціативу до влаштування літньої півоселі для дітей. Це був зовсім новий почин, що вимагав великих заходів та дбайливої підготовки. Але врешті, завдяки послідовності п-ні Іванни Петрів, вих. референтки СФУЖО, та фаховій умілості п-ні Лесі Шанта ця півоселя здійснилася вліті 1965 р.

Від 1. липня до 15. серпня 1965 р. з півоселі скористало 74 дітей. У щоденну програму входило вивчення українських пісень, збагачення українського словника, природничі й теренові гри, прогульки, ручні роботи з лісового матеріалу. Зайняття відбувалися в Гай Парку, а в часі негоди у Пластовому Домі.

Півоселю провадили виховниці й їх помішниці. Виховниця займалась однією групою (10 дітей), помішниці виручали в часі обіду та при іншій потребі. Відбулася одна святочна зустріч із батьками. Півоселя подбала також про те, щоб діти навчилися пливати, користаючи з можливостей, що їх давали канадійські школи влітку.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПІДРУЧНИКИ

Дитяча світличка

укладу Ірини Пеленської
Весняний цикл, 16 лекцій
Осіньний цикл, 14 лекцій
разом із частиною

„Дитячі пісні“

із збірничками: Зима, Золоте павутиння, Веселий струмок, Срібна зірка, Проліски, Осіньне листя, Щебетали пташечки, Снігова баба.

Ціна одного циклю із збірничками
(5 прим.)

3.50 дол.

Замовляти в адміністрації
„Нашого Життя“.

ЗБІРКА ВІРШИКІВ І ОПОВІДАНЬ

Золота Бджілка

упорядкувала Марія Юркевич
— Ціна 50 центів —
Замовляти в Централі США

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF

LESYA UKRAINKA

Translated by Percival Cundy

Foreword by Clarence A. Manning

УВАГА!

ВІДДІЛИ США!

ПОРТРЕТИ наших ВИДАТНИХ жінок

Олени Пчілки
Лесі Українки
Ольги Кобилянської
Наталії Кобринської
Св. княгині Ольги
Уляни Кравченко
Олени Кисілевської
Олени Степанів

Розмір 20" x 16" на твердому
картоні

— Ціна по \$7.00 за портрет —

Можна замовити в ЦЕНТРАЛІ США.

ЗАМОВЛЯЙТЕ КОМПЛЕТ ЖУРНАЛУ

ГРОМАДЯНКА

з років 1946—1949

— 5 чисел коштує 1 дол. —